

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до
касиера на св. Митрополия — Варна

Възкресение Христово.

Следъ като мина сжбота, Ма-
рия Магдалина, Мария Иаковава
и Саломия купиха аромати, за
да дойдатъ и помажатъ Иисуса.
И въ първия денъ на седмицата
дойдоха на гроба много рано,
следъ изгрѣвъ слънце, и гово-
рѣха помежду си: кой ли ще ни
отвали камъка отъ вратата гроб-
ни? И като погледнаха, виждатъ,
че камъкътъ е отваленъ; а той
бѣше много голѣмъ. Като влѣ-
зоха въ гроба, видѣха единъ мо-
мъкъ, облѣченъ въ бѣла дреха,

да седи отдѣсно; и много се
уплашиха. А той имъ каза: не се
плашете. Вие търсите Иисуса
Назарееца, разпнатия; Той въз-
крѣсна, нѣма Го тукъ. Ето мѣ-
стото, дето бѣ положенъ. Но
идете, обадете на ученицитъ Му
и на Петра, че Той ви преваря
въ Галилея; тамъ ще Го видите,
както ви бѣ казалъ. И като из-
лѣзоха скоро, побѣгнаха отъ гроб-
ба; тѣхъ ги обхвана трепетъ и
ужасъ, и никому нищо не казаха,
понеже се бояха. (Марк. 16, 1—8).

Въ зората на възкресението.

При изгрѣва на една нова, си-
яйна зора Христосъ възкрѣсна.
Смъртъта отсѣпи предъ жи-
вота. Преходното се изгуби въ
вѣчността. Тлѣнното се облѣче
въ безсмъртие.

Правдата победи. Чудно ли е
това? Не, това не е чудно. То е
логично и морално послѣствие.
Защото Богъ не може да бжде
поруганъ. Защото Богъ е Богъ
на свѣтлината, а не на мрака.
Защото живота не може да се
слѣе съ смъртъта. Защото нито
правдата, нито любовта могатъ
да бждатъ безконечно поругани.

Много по-чудно би било, ако
Христосъ бѣше останалъ въ гроб-
ба. Нима най-достойния, най-ве-
ликия, съ в ѣ р ш е н н и я, който
чрезъ своята кръвъ и кръстъ,
страдания и смъртъ изкупи грѣ-
ховетъ на човѣчеството, за да
му даде животъ вѣченъ, може
да бжде лишенъ отъ животъ?
Нима, Онзи Който спасява дру-
гитъ, може да бжде погиналъ?
Морално ли е божествената пра-
ва и любовъ да бждатъ тъп-
кани до край?

Възкресението Христово е пот-
върждение на Божествената воля

и любовъ за спасение на човѣ-
чеството. Пълно и сигурно спасе-
ние. Праздния Иисусовъ гробъ
е окончателната победа надъ
грѣха и смъртъта. Той е търже-
ство на божественото дѣло,
надъ човѣшкото безумие и по-
зоръ, проявени при разпятието.

Възкресението Христово е на-
чало на една нова епоха, пре-
чупка въ историята на човѣче-
ството, една нова и чиста зора,
въ която свѣтлината поглъща
тъмнината, любовта побеждава
умразата, свѣтостта надмогва
грѣха.

Тя открива красотата на Цар-
ството Божие и великитъ прин-
ципи на възкрѣсналия Христосъ,
за братство, миръ и любовъ.

Христосъ възкресе — вдѣхно-
вание за подвизи и творчество.
Тържество за вѣрващия, озаренъ
отъ сиянието на безсмъртието,
надежда и радостъ за всѣки,
който се бори, страда и пада за
права кауза.

Христосъ възкрѣсна отъ мърт-
витъ, съ смъртъта си смъртъта
победи и на ония, които бѣха
въ гробоветъ животъ подари.

Христосъ Възкресе!...

Протоиерей П. Икономовъ.

Христосъ Възкресе!

Близко преди две хиляди години,
когато стария свѣтъ почти бѣ грох-
налъ, а силния, могъщия Римъ из-
игралъ вече своята историческа ро-
ля, се яви Богочовѣкътъ Иисусъ
Христосъ на земята. Могъществото
на Римъ се още крепѣше, обаче, съ
желѣзо, насилие и кръвъ. Все още
бѣха страшни орлитъ на непобеди-
митъ му знамена и желѣзни легио-
ни.

Той получаваше всички блага,
които победенитъ и потиснати на-
роди създаваха съ непосилень трудъ
и ужасни условия, и съ кръвъ по-
тушаваше всѣки опитъ за протестъ
и недоволство. Римъ бѣ високомѣ-
ренъ и гордъ.

Минаваше днитъ си въ непрекъс-
нати тържества, пиръ и вакханалии,
слѣствие на което гражданското
съзнание бѣ сведено до „хлѣбъ и
зрелища“, а пѣкъ армията до пре-
ториянска гвардия, която качваше и
сваляше императоритъ тирани, които
идваха на трона убивайки пред-
шественицитъ си за да бждатъ и тѣ
убити и свалени отъ замѣстницитъ
си. И победителя потисникъ и роба
бѣха се озвѣрили, изгубили всѣкак-
ва вѣра въ себе си и въ Бога, как-
то и всѣкаква надежда за по-добри
дни.

Въ това време на нравствено па-
дение, умопомрачение и страшна
тирания, се яви младия назарянинъ

Иисусъ Христосъ, който отъ чука-
ритъ и хѣлмоветъ на Иудея извика:
„Стига кърви, стига насилия!“

„Елате при Мене всички обремене-
нени, измжчени и онеправдани и
азъ ще ви успокоя“. Нѣма вече ни
роби, ни господари; всички сме бра-
тя на единъ Небесенъ Отецъ. Опъл-
чи се Той противъ силнитъ чрезъ
слабитъ, които учеше на търпение;
противъ господаритъ чрезъ робитъ,
които учеше на покорство; противъ
богатитъ чрезъ беднитъ, които уче-
ше на примирение. Горделивия ези-
чески Римъ се стресна — книжни-
цитъ и фарисейтъ — слѣпитъ вода-
чи на еврейтъ възстанаха и кро-
кия проповѣдникъ бѣ хванатъ, битъ,
поруганъ и разпнатъ. Пилатъ го пи-
таше що е истината, и истината
увисна прикована на кръста. Устата,
който благовѣстваха миръ, любовъ,
правда, бѣха наковасени съ злъчъ, а
любвеобилното му сърдце прободено
съ копие.

Свѣта мрази тия думи, въпрѣки
че постоянно ги говори и препорѣч-
ва. И следъ като отлитна духътъ
Му при Отца, тѣлото му бѣ скрито
въ дълбокъ камененъ гробъ, надъ
който поставиха каменна плоча, за-
печатана я, поставиха въоръжена
стража да пази.

Това можа и това стори човѣш-
ката злоба и ненавистъ! Но, друга
сила се яви и вдигна каменната
плоча и оплютия, унижения, пробо-
дения съ копие и погребания, въз-
крѣсна, за слава на Бога и щастие
на човѣцитъ!

Но, ето, че историята се повтаря.
Цѣлия свѣтъ преживѣва тежки дни,
а ние, българитъ, изтормозени и
онеправдани още по-тежки.

Следъ голѣмата европейска война
бѣхме изправени предъ нова Гол-
гота.

Години подъ редъ пѣшкахме
подъ гнета на победителя, както нѣ-
кога робитъ подъ гнета и желѣзния
юмрукъ на горделилия Римъ.

Цивилизованитъ, и тѣ наречени-
тъ велики сили (sic) почти 20 годи-
ни смакуха кръвата и жизненитъ си-
ли на нашия народъ чрезъ убий-
ствени и непоносими репарации, за
да хранятъ суетността си, като по-
бедители и злобата си.

А човѣщината, правдата и исти-
ната, съ които често пѣти парадир-
аха предъ наивнитъ балканци... ?
Въ Ньой, бѣха турени подъ тежка
каменна плоча, въ дълбоко изкопанъ
гробъ, а гробътъ пазенъ отъ въоръ-
жената стража на О. Н. и неговитъ
сателити, които днесъ изпитватъ
участъта на самозабравилъ се ал-
ченъ и надмененъ горделивецъ!

Но, ти българино помни, че „Хрис-
тосъ възкрѣсна“ и небесна свѣтлина
ослѣпи неговитъ палачи! Съ него
възкрѣснаха и човѣщината и пра-
дата и истината. Помни още, че
Иисусъ пострада за цѣлото човѣ-
чество, а най-вече за огнетенитъ и
оскърбенитъ.

Разпнатия на кръста, български
народъ и поруганъ подобно на
Христа, чака своя Великденъ. Той
бѣ чуждъ на тѣхнитъ пѣклени за-
мисли, чуждъ и на следъ военнитъ
радости, но близко е възкресението
му. Ако ние силно вѣрваме въ фи-
зическитъ и нравствени сили на пле-
мето си, въ патриотизма на родо-
любивитъ българини, които все се на-

Червенитъ яйца.

Тѣхъ ги срѣщаме поменати въ
християнската история още въ пър-
витъ вѣкове. Въ най-старитъ хри-
стиянски гробници сж намѣрени че-
рупки отъ червени яйца. Великден-
скитъ агапи — трапези винаги сж
били украсени съ червени яйца.

Египтянитъ както и други народи
изъ дълбоката древность сж гледали
на яйцето като символъ на вселе-
ната и вѣчността, защото яйцето
нѣма начало и край въ направата
си. Буто, бога на материята—егип-
тянитъ сж си го въобразявали и из-
вайвали, подъ формата на яйце; а
Брахманитъ сж вѣрвали, че отъ яй-
цето е излѣзълъ живота. Египтянитъ
принасяли яйца въ жертва на бого-
ветъ. Червенитъ яйца символизиратъ
възкресението на човѣшкия родъ
чрезъ Иисуса Христа; а пѣкъ чер-
вения цвѣтъ означава кръвъта на
Господа Иисуса Христа, пролѣта на
крѣста, за спасението на свѣта. Цър-
ковното предание ни разказва, че
Мария Магдалина се е представила
предъ Императора Тиверия, подне-
сла му червено яйце и му казала:
„Христосъ Възкресе!“ Отъ тогава сж
се въвели великденскитъ червени
яйца. Това го подвърждава и Бла-
жения Августинъ. Той вѣрва, че яй-
цето е преобраза на възкресението
на мъртвитъ „Остава казва той—
надеждата, която както ми се
струва се уподобява на яйцето;
защото както яйцето нѣма край,
така и надеждата въ възкресе-
нието никога не се изчерпва“.

Отъ най-стари времена, христия-
нитъ се христосватъ помежду си
(поздравляватъ се) като размѣнятъ
червени яйца. Близкитъ роднини си
размѣнятъ яйца и кузунаци, съ най-
сърдечни благопожелания.

Децата си спомнятъ за родители-
тъ си, кумцитъ за кръстницитъ си
и пр. . . .

По старъ обичай, на второ въз-
кресение, енорийския свещеникъ
поздравява всичкитъ си енорияши
и размѣня съ всѣкиго червено яйце,
благодаряйки него, челядъта му и пр.
а пѣвцитъ сладко и величествено
пѣятъ: „Возкресения день“
Всичко това е пълно съ поезия и
съдържание, символизъмъ и мистика.
Блажени стари, чисти, святи, патри-
архални времена! . . . Дали нѣкога
пакъ ще се повърнете?!

миратъ по родната ни земя, ние ще
победимъ горделивия, непоносимъ
и ненаситенъ победителъ; и азъ вѣр-
вамъ, че този день не е далечъ.

Ако сме готови за такъвъ под-
вигъ, близъкъ е деня да се поздра-
вимъ съ „Христосъ Възкресе“ и едва
тогава ще настѣпи общата радостъ
и надъ нашата пострадала земя.

Този Великденъ азъ очаквамъ, за
него азъ се моля.

И помни българино, че днешния
християнски Великденъ е залогъ и
гаранция за утрешния българския.

Днесъ празнувайки първия, по-
мни и работи за втория, за да бжде
радостъта ти пълна.

Христосъ Възкресе!

Длъжности на християнина.

Всѣки човѣкъ на земята има свои права и задължения.

Всѣки има право да живѣе и се ползува отъ всички блага, които Богъ е създалъ и които той съ свои сили и срѣдства си придобива.

Общественикътъ, чиновникътъ, работникътъ, гражданинътъ, родителътъ и децата всички иматъ свои права.

Сжщитѣ иматъ и свои задължения. Общественикътъ къмъ обществото, чиновникътъ въ канцеларията, работникътъ въ работилницата, родителитѣ къмъ своитѣ деца, децата къмъ своитѣ родители и т. н.

Не прави изключение и християнинътъ. И той има права опредѣлени му отъ св. Църква, но сжщиятъ има и свои задължения къмъ Бога, Църквата и себе си.

Едни отъ тия задължения сж: да изповѣдва вѣрата си въ живия Богъ, да посещава църква и присѣтствува на св. Богослужение, да пости, да се моли и славослови създателя си Бога и да благотвори.

Ти, християнино, изпълнявашъ ли своитѣ християнски задължения? Ходишъ ли редовно въ църква, постишъ ли, причистявашъ ли се, вършишъ ли благодеяния къмъ малкиятъ страдащи твои братя?

„Азъ съмъ лозата, вие прѣчкитѣ“ — казва нашиятъ Спасителъ Христосъ „и всѣка прѣчка откъсната отъ лозата изсъхва, отрѣзва се и се хвърля въ огъня, защото такава прѣчка не дава плодъ“.

Ти, братко съ лозата ли си или си се откъсналъ отъ нея?

Фактътъ, че малцина посещаватъ църква, малцина постятъ, малцина се причистяватъ, малцина благотворятъ, говори, че ти не си съ лозата. Ти си се откъсналъ отъ нея. Ти не посещавашъ Божия домъ, ти си глухъ на камбанния звънъ, който те призовава въ църква. Рано сутринъ азъ те срѣщамъ съ цигара въ уста по улицата на пѣтъ не къмъ църква, а къмъ кафенето, кръчмата или пѣкъ на работа. Азъ никога не съмъ те виждалъ на църква, или да постишъ, или да се причистишъ, или пѣкъ да сторишъ нѣкому добро.

Какво показва всичко това? Не е ли, че ти си прекъсналъ да бждешъ истински християнинъ? Че ти не си съ истинската лоза? Че ти си уподобенъ на изсъхналата, че тебъ те очаква не животъ вѣченъ, а мжка вѣчна, вѣченъ огънь? Брате, мнозина, чакъ въ предсмъртния часъ търсятъ църквата, търсятъ лозата, търсятъ свещеника да се причистятъ. Знаешъ ли каква душевна мжка изпитва свещеника, когато застане надъ тебъ и се моли за упокоение на твоята душа предъ Бога? Защото той никога не те е видѣлъ да се проявишъ като християнинъ и като че той се моли не за нѣкой християнинъ, а за нѣкой езичникъ, безвѣрникъ или пѣкъ за нѣкой бо-

гохуликъ. Защото не рѣдко си си позволявалъ да хулишъ църквата, вѣрата, дори Бога — своя си Творецъ!

Брате, намираме се въ времето на великия постъ. Ако до сега не си изпълнявалъ Христовитѣ задължения, то събуди се отъ грѣховния сънъ и стори дѣло на покаяние, запази този постъ, като постишъ не само отъ блажна храна, но пости съ езика си, като не изговаряшъ хулни думи, нито къмъ Бога, нито пѣкъ къмъ хората, а напротивъ въздай хвала на Бога и стори добро на ближния си, като ги употребишъ само за добри дѣла, честенъ трудъ. Пости съ нозетѣ си, като не посещаваешъ нечестиви мѣста, а прекрачвай прага само на църквата, кждето да утешавашъ душата си съ молитви и пѣснопѣния къмъ всеподателя Бога. Пости и съ мисълта си, като не мислишъ никому зло, а прекарвай времето на поста само въ религиозни размисления и покаяние за сторенитѣ волни и неволни прегрѣшения. Така подготвенъ най-после пристѣпи и къмъ св. причастие, за да получишъ опрощение на сторенитѣ грѣхове и се удостоишъ за вѣчния животъ. Защото слушай каква покана ти отправя нашиятъ Спасителъ: „Дойдете при мене всички отрудени и обременени и азъ ще ви успокоя“ и още „вземете, яжте, това е Моето тѣло, което за васъ се ломи; пийте отъ нея, това е Моята кръвъ, която за васъ и за мнозина се разлива за опрощение на грѣховетѣ ви“, и още казва „който яде Моята плътъ и пие Моята кръвъ, той ще има животъ вѣченъ“. Ти искашъ ли да имашъ животъ вѣченъ? Щомъ желаешъ, то тогава недей отлага за по-после и недей се отдалечава отъ лозата, защото не знаешъ ни деня, нито пѣкъ часа на своята смъртъ, която ще дойде като крадецъ презъ нощта, когато не се надѣвашъ и тогава вече за тебе ще бжде късно, бжди винаги готовъ за вѣчния животъ и винаги бжди съ всичкитѣ, които Спасителя приканва и приемай св. причастие, св. тѣло и кръвъта Господни, за да ти се прощаватъ грѣховетѣ и да имашъ животъ вѣченъ. Защото само така ти ще изпълнишъ своитѣ християнски задължения и само тогава ти спокойно ще склопишъ очи, като истински християнинъ, а твоята душа ще литне въ свѣтло въ мѣсто, кждето нѣма нито болести, нито скърби, нито плачъ и ридания, а кждето има радостенъ вѣченъ животъ.

Свещ. Вълковъ.

Лъжата е порокъ, който сжщо е като тежъкъ облакъ предъ душата на човѣка, той засѣня последната отъ лжчитѣ на Бога.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 5).

Православенъ. Ако въ Евангелието се споменува, че женитѣ мироносици пазили сѣботата (Лук. 23, 56), лесно и ясно е да се разбере, че женитѣ почивали въ сѣбота поради това, че Исусъ билъ още мъртавъ въ гроба — още не билъ възкрѣсналъ. Много нѣща, относно закона, били за тѣхъ още тайна. Христосъ имъ обѣщавалъ, че кога дойде Духъ Свети, той ще ги научи на много нѣща и ще имъ отвори ума да ги разбиратъ. Въ Дѣяния Апостолски сжщо така, гдето се споменува „сѣботата“ все става дума за Иудейското богослужение: Иудейтъ, станали християни, пазѣли обрѣзането и закона до нѣкое време (Дѣян. 21, 20—21).

Знае се, че въ 46 година следъ Христа било опредѣлено вече да се не налага закона на нововѣзлитѣ въ християнската църква.

Протестантинъ. Защо денъ тѣ „сѣбота“ въ Новия-Заветъ се споменува точно 59 пѣти?

Православенъ. Та точно тука е заблудата ви... та нали и „обрѣзанието“ се споменува 55 пѣти и „пасхата“ (иудейска) 28 пѣти. Това значи ли, че сѣботитѣ, обрѣзанието, иудейскитѣ пасхи и пр. сж задължителни сега? Напротивъ не-празднуването на Вехтозаветна въ Н.-Заветъ, като сѣнка на бждащото, е казано „да не се осжда“ (Кол. 2, 16—17). Не сѣботитѣ, но „Христосъ ще ни успокои“ (Мат. 11, 28—29). Който приема Христа „отъ Бога се ражда“ (Иоан. 1, 12—13) и става „създание ново“ (II Кор. 5, 17—18). Законътъ, обрѣзанието и др. нѣматъ сила за „новото създание“ (Гал. 6, 15). „Издѣлбаното на плочитѣ престана“, казва ап. Павелъ, то е отмѣнено. Синайскитѣ Заветъ е унищоженъ (II Кор. 5, 17; Евр. 8, 13). Този законъ за сѣботитѣ... за обрѣзанието... за пасхитѣ... и пр. билъ само сѣнка (Евр. 10, 1). Думата „сѣбота“ е употребена въ Н.-Заветъ не 59 пѣти, а 60 пѣти. Ако протестантитѣ признаватъ 59-тъ, защо не признаватъ и 60-тия пѣтъ, макаръ че тука (Колос. 2, 16) тя (думата сѣбота) е употребена въ множественно число — „сѣботи“, нѣщо обикновено въ Ветхия и Новия Заветъ (Исх. 31, 13; Лев. 19, 3—30; Исаия 56, 4; Иезек. 20, 12; Дѣян. 17, 2; Лук. 4, 31). Въ този 60-тия пѣтъ, обърнете внимание, въ отмѣнена, затова навѣрно това мѣсто не го споменувате. Всичко старо падна (II Кор. 5, 17). Сега е „Новъ Заветъ“, „Новъ Иерусалимъ“, „Нова църква“, „Ново царство“, „Ново създание“, „новъ човѣкъ“, „ново сърдце“... (Петрово 2, 2), „Нови заповѣди“ (I Иоан. 2, 8). Отмѣната на старото е пред-речено още отъ древнитѣ пророци

(Иеремия 31, 31, 31—32). Ясно сж отбелезани двата завета — „първи и втори“ (Евр. 8, 7). Вториятъ е подобря, защото е Христовия (Евр. 7, 22; 8, 6; 9, 15), а той, именно, отлѣпя първия и го замѣства съ втория — своя (Евр. 10, 9)... Овехтялото и остарѣлото се унищожава (Евр. 8, 13), а Н.-Заветъ е вѣчния (Евр. 13, 20). И като е Новъ е задължителенъ (II Солун. 7, 9). Той — сегашниятъ — Новиятъ Заветъ е съвършения законъ — законъ на свободата (Яковъ 1, 5). За непазенето на сѣботата вече убиване съ камъни. Човѣкътъ се сжди вече отъ Бога съвсемъ за други нѣща (Иоан. 12, 48; Римл. 2, 16), но въ никой случай че не пазѣлъ сѣботитѣ (Кол. 2, 16—17). Апостолитѣ ни предаватъ всичко това отъ името на сжщия Богъ — Богътъ на Иудейтъ — Иехова (I Кор. II, 23; I сол. 4, 2; II Петр. 3, 2 и др.).

Протестантинъ. Но, както казахте, всичко това е съвсемъ ясно и лесно разбираемо. Вие сте логиченъ и правъ въ всички свои размисления. Слава Богу, че сѣботницитѣ изъ нашата срѣда сж съвсемъ малко.

Православенъ. Иоанъ Богословъ се изразява много по-ясно, че въ **недѣлния денъ** видѣлъ откровението си (Откр. 1, 10) и го нарича „Господенъ денъ“. Тука е съвсемъ ясно новоопредѣления денъ за „духовна почивка“ (Мат. 11, 28—29; Евр. 4, 1—11). И това е описано 66 години следъ Христа. До тогава не се е говорило за този денъ, защото не е имало нужда да се говори за такива общоприети обикновени работи. Първиятъ денъ, както се наричалъ недѣлния денъ до тогава, е билъ осветенъ съ Въскресението на Господа Исуса Христа и се тачилъ като Господенъ денъ (Иоан. 20, 19; 20, 26; Дѣян. 2, 1; 1, 15; 20, 6—7; I Кор. 16, 1—2 и др.).

Безброй сж историческитѣ, археологическитѣ и апологетически свидетелства, които говорятъ, че християнитѣ въ апостолско време и на-скоро следъ тѣхъ се събирали въ първия денъ на седмицата (въ недѣля) за молитва, проповѣдь и извършване тайнството причастие. Всички християни следъ това време до днесъ, и православни и католици, и протестанти и сектанти, освенъ едно меншинство протестанти, сж почитали и почитатъ недѣлята като свещенъ денъ.

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ
скулпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3
телефонъ № 2-57-46.

Главенството и негрѣшимостта на Папата.

(Речь произнесена отъ прочутия католишки владика Штросмайеръ, на Ватиканския съборъ).

(Продължение отъ брой 5).

За папската властъ не намѣрихъ никакви следи, нито въ посланията на Павла, нито на Иоанна, нито въ ония на Якова. И самъ Лука, авторъ на апостолскитѣ дѣяния, при разпространението на Христовото учение, нигде не споменува за това твърде важно нѣщо. Това премълчаване отъ Боговѣдхновенитѣ лица не е безъ значение...

Тукъ виждамъ едно, който ме посочва съ прѣстъ и нарича разколникъ и лъже пастиръ. Но азъ дойдохъ тукъ въ това уважаемо събрание не презъ прозореца, като разбойникъ, а презъ вратата. Като епископъ и християнинъ съвѣстата ме кара да изповѣдвамъ и кажа истината.

Мълчанието на св. Петра е най-големата истина. Той нищо не знае за своето главенство, нито веднажъ не е действувалъ като глава (папа) — нито на Иерусалимския, нито на Антиохийския събори, нито въ своитѣ послания до църквата. Можете ли вие, братя, да си представите такъвъ папа, та следователно да настоявате, че Петъръ не билъ действително папа?... Азъ настоявамъ, че църквата въ времето на апостолитѣ не е имала папа...

Почитаеми братя, готовъ съмъ да млъкна, но нима не 'е по-добре въ този съборъ тука всичко да изпитаме, и приемемъ за истина само онова, което е хубаво и вѣрно? Но ние си имаме диктаторъ, предъ ко-

гото и самъ Негово Светѣйшество Пий трѣбва да млъчи и коленичи, — това е историята. Тя не е играчка, съ която може да се постѣпва така, както постѣпва грънчаря съ калъта, отъ която прави грънци — историята е елмазъ, който реже букви на стъкло и които не могатъ се изправи вече. До сега винаги съмъ се основавалъ на историята, и ако въ времето на апостолитѣ не намѣрихъ нито думи за папството, не съмъ виноватъ азъ, а историята... Откровенно ви казвамъ, търсихъ въ първитѣ четири столѣтия дано намѣря името на папата, но нигде нищо. (Тукъ ораторътъ на дълго говори и привежда св. Августина, който покрай другото е писалъ, че е билъ секретаръ на църк. съборъ въ Лилева и че на сжщия съборъ африканскитѣ епископи сж изrekli проклятие на всѣки, който се кланя на Римъ). Отъ VI църк. съборъ въ Картагенъ всичкитѣ епископи писмено се отнесли до Римския Целе-

стинъ, като му напомнѣли, че за въ бждаще не трѣбва да праща пратеници и комисари, и да не въвежда въ църквата човѣшка гордостъ и надутостъ...

Важността на Римския епископъ не произлиза отъ божественото пълномощие, а тя му се дава отъ самия градъ, въ който живѣе. Г-нъ Дарбагъ нѣма по-голяма важностъ и сега отъ Овионския Архиепископъ. Понеже живѣе въ Парижъ, за това е и по-виденъ. Такава сила иматъ и гражданскитѣ политически власти.

Отъ паметивѣка Римскитѣ епископъ се е мжчилъ да спечели върховната властъ въ църквата и, за жалостъ, не е успѣлъ. Императоръ Теодосий II съ своя законъ му по-попречи. Законътъ гласи: „Цариградскитѣ патриархъ е равенъ и еднакъвъ съ Римския“. На Халкидонския съборъ сж били признати и двамата епископи за равни църковни работи. Шестиятъ Картагенски църк. съборъ запрѣтилъ на

п. Дошо.

Поезия и религия.

(Продължение от бр. 5).

Вие виждате въ каква атмосфера на лицемърие е расълъ младия Хайне. За него вѣрата е била хорска хитрост, завеса, задъ която хората приели своите слабости, за да излъжат на сцената на живота съ подправени лица, съ маската на благочестието. А въ характера на Хайне имало, казахме, една изключителна особеност—да се смѣе надъ всичко въ свѣта, даже и надъ най-скжпите за него нѣща, затова той никакъ не щадилъ религиозните прояви у хората, както вече чухме. Вѣра въ Бога, това било за него прожектирано лицемърие.

И все пакъ Хайне станалъ християнинъ. Но чуйте защо станалъ той християнинъ. Завършилъ университета, станалъ д-ръ по правото. Искалъ да заеме държавна служба, но такава служба въ Германия не се давала на нехристиянинъ еврейнъ. И, за да получи служба, Хайне станалъ християнинъ — лютеранъ. Ето какво пише самъ той за своето покръстване на своя другаръ Мозеръ: „Азъ твърде добре разбирамъ думите на Псалмопѣвца: „Господи, давай ми насжщия хлѣбъ, за да не позоря Твоето име. Фатално е дето у мене цѣлятъ човѣкъ се управлява отъ бюджета. За моите принципи отсѣгъствието или изобилието на паритѣ нѣма никакво влияние, но за постѣпките ми то влияе много силно. Да, великий Мозере, Хенрихъ Хайне е твърде малъкъ. Това не е шега, това е моето най-сериозно убеждение, срещу което негодувамъ съ всичката си сила. Моята душа е ластикова гума, тя често се разтяга до безконечност и се свива до размѣра на трохата“.

Сжщо така искрено и горчиво самобичуване срѣщаме въ хуморните думи на друго писмо до Мозера: „Азъ бихъ съжелявалъ, ако моето свидетелство за кръщаването ми би могло да ти се представи въ благоприятна свѣтлина. Увѣрявамъ те, че, ако бѣше позволено отъ закона да се крадатъ сребърни лъжички, азъ нѣмаше да се кръстя“...

А въ друго писмо той свидетелствува така за непрактичността на своята постѣпка:

„Не ли глупава? Едвамъ се кръстихъ, мене почнаха да ме ругаятъ като еврейнъ... Сега ме ненавиждатъ еднакво и евреитѣ и християнитѣ. Твърде много се разкайвамъ, че се кръстихъ. Отъ това азъ не само, че заживѣхъ по-леко, но, напротивъ, отъ това време мене ме следватъ само неприятности и нещастия“.

Така говори 25 годишниятъ Хайне за своето покръстване и за своето християнство. Ние не ще го пощадимъ и нѣма да се робимъ съ подробности изъ неговия животъ дъл-

ги години наситени съ страдания, на оскърбления, на унижения, на болки, повече душевни, и въздишки, презъ които години излизатъ на бѣлъ свѣтъ неговитѣ прекрасни книги „Пѣтни картини“, „Пѣтуване до Гарцъ“, „Връщане въ родината“, „Северно море“, „Ратклифъ“, „Книга ле Гранъ“, „Лирическо интермецо“, „Нойеръ Фрюлингъ“, въ която любовта, топлата вѣра, дълбоката задушевност, тихиятъ хуморъ съ проблѣсъкъ тукъ и тамъ на мирова скръбъ, отново намѣрили у поета своя гениаленъ изразителъ, „Нова есенъ“, „Франкфурдски дѣла“, която подигнала буря отъ негодувания въ Германия.

Цѣлятъ нѣмски животъ въ „Пѣтни картини“, напр., се разкрива въ това произведение, пълно съ остроумие, оригиналност и поезия, макаръ да е написано въ проза... Едни следъ други се мѣркатъ фигури — и смѣшни, и трогателни, и природни картини, сцени отъ обществения и частенъ животъ, хорските сълзи и страдания се замѣнятъ съ смѣхъ и романтични блѣнове. И посрѣдъ този каскатъ отъ образи и мисли започва да се обрисова личността на поета самия поетъ съ неговото настрадало се сърдце, съ неговитѣ хуманни мисли, съ неговото съчувствие къмъ всичко потиснато, съ неговата злоба и омраза къмъ всичко лъжливо и за показъ.

Написалъ той още „Романтическа школа“ прекраснитѣ „Флорентийски ноци“, съ които се изравнилъ съ Гьоте, Шилера и Лесинга и пр. и пр. Великъ билъ Хайне, но велики били и страданията, които той преживѣлъ, този най-големъ, най-остъръ и най-художественъ волнодумецъ на 19-тия вѣкъ.

Хайне злѣчна натура, поради нередовенъ и крайно разпуснатъ бохемски животъ, страдалъ отдавна отъ нервно изтощение. Но къмъ 46—47-му година болестта взела да пристѣпя все по-често и нервнитѣ припадѣци зачестили. Въ 1848 година (роденъ е въ 1800 г.) той легналъ на легло. „Ето вече три месеци, пише той по това време, какъ азъ тѣрпя такива мъжки, каквито не е могла да измисли и испанската инквизиция. Тази жива смъртъ (параличъ), този не животъ сж свършено непоносими, когато къмъ него се прибавятъ болките“...

И все продължавалъ остри шегите надъ себе си. „Ахъ, писалъ той, азъ вече не съмъ божествено двуного... Азъ вече не съмъ радващъ се на живота човѣкъ, затлъстѣлъ елинъ, който нѣкога се присмиваше на печалния Назарянинъ, азъ сега съмъ само жалкъ, умиращъ еврейнъ, азъ съмъ изсѣхналиятъ образъ на скръбъта“... (Следва).

всичкитѣ епископи да приематъ и носятъ княжеска титла, или оная на върховенъ Господаръ. Св. Григорий говори: **Всѣки християнинъ е длъженъ да избѣгва това**... „Осждайки Цариградския Патриархъ Йоанна за това добавя: „Недейте допускатъ ни едного отъ патриарситѣ да носи това осквернено и гордо име (първосвещеникъ), защото ще ви сполѣти голѣмо нещастие... ще се изпълни пророчеството... той е царъ на гордостъта“.

Почти всички вселенски събори сж били свикани по царска заповѣдъ и безъ знанието и противъ волята на нашитѣ католически епископи. Кой не знае, че Осий, епископъ Кардунски, е председателствувалъ Никейския съборъ, и обнародвалъ решенията му? Сжщиятъ е билъ председателъ и на Сардийския съборъ, следъ като се отказалъ римския епископъ Юлий...

Не е вѣрно твърдението, мои братя, и въ това, че думата „камъкъ“, на когото е построена църквата следва да разбираме Петра. Св. Отци отъ миналото мислятъ не като васъ днесъ. Св. Кирилъ (въ IV си книга за триличнето), Св. Киларий (въ II си книга за сжщото), Св. Иеронимъ (въ VI си книга), Св. Иоанъ Златоустъ (въ 53 си проповѣди) и много други твърдятъ, че подъ думата „камъкъ“, трѣбва да се разбира, „вѣрата“.

А коя е била Петровата вѣра? „Ти си Христосъ, синъ на Живия Богъ“. Че и Амвросий, Василий и др. отци отъ Халкидонския съборъ говорятъ въ сжщата смисълъ.

Отъ всичкитѣ стари училили на църквата, първо мѣсто заема св. Августинъ... Слушайте какво пише той въ II си тълкувание на Иоановото послание: „Какво значатъ думитѣ—желая да построя църквата си на този камъкъ?“—Означаватъ: на тази вѣра, която казва:

Свещ. Енчо п. Юрдановъ.

Богослужебния езикъ.

Азъ считамъ тази препирня изчерпана преди още да бѣше почнала. Не че темата не е временна и важна. Напротивъ. Такива теми сж винаги навременни и много важни. Нека за моментъ да си представимъ, че „Христ. Защита“ ще защитава славянския езикъ за богослужебенъ въ Българската православна църква! Малко ли доводи можемъ да изтъкнемъ въ полза на славянския езикъ! Малкъ ли доводъ е напирѣтъ естетичния! А има ли по-благозвученъ, хармониченъ и мекъ езикъ отъ славянския? Сравнете го дори съ старогръцкия и пакъ ще намѣрите въ това отношение предимства въ нашия. Сравнете и днешния нашъ говоримъ езикъ съ славянския! Сравнете радуйся съ радвай се, воскресъ съ възкресе, „на Господа да се помолимъ“ съ „Господу помолимся“, „Миръ всѣмъ“ съ „миръ на всички ви“. Заслушайте се, кога чете нѣкой майсторъ на славянския езикъ и ще видите, че това е езикъ-музика, езикъ-пѣсенъ, богатство отъ тонове и хармония.

Вземете другъ доводъ. Когато се защитава класическото образование на предно мѣсто се поставя неговата стойностъ като педагогическо образователно срѣдство: класически езикъ наравно съ математиката и логиката служи като инструментъ за повдигане общата култура и умствено развитие на ученика. После идва неговото практическо знание: за богослова при превода на Св. Писание, за медика — като терминология и т. н. А по какво е по-некласиченъ славянския отъ гръцки или латински? Рѣчникъ, граматични богатства и издържимост, стилъ, благозвучност!...

Силенъ доводъ на славянофилитѣ бѣше и значението на славянския за едно предполагаемо бждаще славянско единение. Знаящиятъ славянски следъ български, знае вече руски, сръбски и хърватски и т. н. Трѣбва му единъ малкъ речникъ и една микроскопична граматика. А и нѣщо повече — знаящиятъ славянски — знае български... Едва подъ свѣтлината на славянския речникъ и граматика мене ми стана ясенъ и милъ българския.

Едно време покойниятъ нашъ учителъ въ семинарията Данаилъ Ласковъ ни препоръчваше да откриваме въ всѣка енория курсове по славянски езикъ и да научимъ християнитѣ добре да разбиратъ богослужението. Тогава ми се виждаше смѣшна тази идея. А то би било истинско и голѣмо културтрегерство: да се научи българскиятъ народъ — цѣлятъ — да разбира единъ нашъ езикъ, още единъ езикъ, езикъ класически, богатъ, разкошенъ, майката на всички днешни славянски езици. Добритѣ и редовни черковници знаятъ добре славян-

ски езикъ—отъ слушане.

Но всички тия и други доводи днесъ сж праздни — препирнята е изчезнала.

Да речемъ, че „Христ. Защита“ трѣбваше да гони славянския езикъ изъ храма. Малко ли доводи можемъ да приведемъ и въ тази насока! На първо мѣсто е Павелъ, великия апостолъ на езичницитѣ, който хулѣше непознатитѣ езици, които не ползуватъ никого. Следъ това иде довода за разумната вѣра. Много суевѣрия и заблуди, много престъпления и пороци биха се изкоренили не съ проповѣди, а отъ богодухновенитѣ църковни пѣсни, пълни съ поука, поезия, правила за Богоугоденъ, нравственъ животъ, въодушевляващи къмъ подвигъ, себепотрицание, състрадание, любовъ, затрогващи, издигващи... Малкъ ли е подвигъ на Св. Братя Кирила и Методия, които преведоха Св. Писание отъ непознатъ и тъменъ за народа си езикъ на езикъ-ясенъ, разбранъ, говоримъ, съвремененъ... И нѣма ли да се издигне до тѣхната висота днешния ученъ преводачъ отъ единъ непознатъ на единъ говоримъ съвремененъ езикъ?

Но тия доводи сж праздни днесъ. Препирнята е изчезнала. Въпроса е разрешенъ отъ Св. Синодъ, който преведе Св. Писание на Вехтия и Новия Заветъ, и требника отъ славянски на български. Не му е тукъ мѣстото да се говори за качеството на превода на Св. Писание или свойствата на требника. На времето азъ намѣрихъ нѣкои грѣшки въ требника и блаженопочившия дѣдо Симеонъ изпрати моитѣ бележки въ Св. Синодъ, „за да кажелъ, правъ ли е свещеникъ Енчо, който е намѣрилъ грѣшки въ требника“. Но Св. Синодъ не отговори на дѣда Симеона.

И не е важно за тази тема качеството на превода. Тукъ ни интересува начина по който Св. Синодъ разреши препирнята около славянския богослужебенъ езикъ. Никой клирикъ и вѣренъ синъ на Църквата не може да говори днесъ въ полза на славянския езикъ, защото Св. Синодъ преведе цѣлото Св. Писание, издаде паримийникъ и преведе половината отъ текста на требника. Изгони на половина, изтика въ притвора славянския езикъ. Но никой клирикъ и вѣренъ синъ на църквата не може да говори въ полза на българския, защото служебника е на славянски, ектенията сж на славянски, богослужебния езикъ официално е славянския. Тѣй разреши въпроса Св. Синодъ: ни за славянски, ни за български, ни противъ български, ни противъ славянски. То трѣбва да е временна мѣрка, преходно време, за нѣколко поколения. Затова казахъ на нашия редакторъ да не намесваме и „Хр. Защита“ въ тази „ненавременна“

„Ти си Христосъ, синъ на Живия Богъ“. — „На този камъкъ, когото си призналъ ти, желая да построя църквата си—а този камъкъ е билъ Самъ Исусъ Христосъ“... „Ти си Петъръ, и на този камъкъ, когото си призналъ, т. е. на твоята вѣра“. (Ти си Христосъ, синъ на Живия Богъ), — искамъ да подигна църквата“. Следователно, тукъ на искрената въ Ис. Христа Петрова вѣра, се въздигна църквата, но не че Петъръ е този камъкъ, — а неговата вѣра. Цѣлото християнство на онова време е вѣрвало така, както е тълкувало това и св. Августинъ.

Накратко азъ мисля и признавамъ: I. Исусъ Христосъ е далъ на всичкитѣ си апостоли еднаква властъ.

II. Апостолитѣ не сж признавали Петра за намѣстникъ Христовъ и свой началникъ.

III. Петъръ никога не е помислилъ да бжде старѣшина или папа.

IV. Съборитѣ сж отдавали само честъ на папата въ Римъ. защото е

живѣлъ именно въ Римъ и

V. Св. Отци никога не сж разбихали „Камъкъ“ иначе освѣтъ „Петровата вѣра“ (не суперъ Петрумъ, а суперъ Петровци).

... ..
(Шумъ, мълчи протестантино, мълчи! мълкни вече!)

Азъ не съмъ протестантинъ... Историята не е ни католичка, ни английска, ни калвинска, ни лютеранска, ни изт. православна, а най-малко пѣкъ безбожническа. Тя е по-силна отъ всички вѣроизповѣдания и закони на църковнитѣ събори.

Пиши, ако смѣешъ, противъ историческата истина, но знай, че не можешъ я унищожи...

Потърпете, почитаеми братя, още не съмъ казалъ всичко... Нѣма да мълча, ще продължавамъ речъта си.

(Следва).

Отъ какво дърво е билъ св. Кръсть.

Специалисти учени, а най-вече религиознитъ срѣди, кржжочи и сдружения, твърде много сж се занимавали съ този въпросъ.

Обаче, дѣла, които сж се случили преди хиляда и толкова години, мжчно могат да се възстановятъ съ положителностъ. Сжщото нѣщо е и съ дървото отъ което е билъ направенъ кръста, на който е билъ разпнатъ Спасителътъ. Нищо положително не се знае до днесъ по тоя въпросъ, затова всички народи си иматъ своитъ легенди — едни отъ други по-интересни.

Въ Англия се разказва, че дървото за кръста било отъ — *Viscum album*, което по онова време било едно отъ най-голѣмитъ и най-внушителнитъ дървета, следъ което било осждено да расте като паразитъ по клонкитъ на други дървета.

Въ северна Италия се казва сжщото за сждбата на бѣлата лоза (*clamatis vitalba*), която до разпятието на Спасителя било едно величаво дърво, а следъ това станало растение, което пълзи въ сѣнкитъ, или търси подпора у други дървета.

Въ други области на Италия се мисли, че дървото било черния джбъ, защото и сега отъ стѣблото му течело една червена материя.

Турцитъ и днесъ проклинатъ нѣкакъвъ особенъ джбъ (лат. *Quercus sessiflora Smit*), защото е далъ дърво за кръста. Дърворѣзачитъ винаги сж пазѣли да доближатъ топорикитъ си до него.

Въ Германия, сжщо има нѣколко легенди. Въ едни страни се вѣрва, че било отъ нѣкаква круша, която раждала круши червени като кръвта. Въ други страни вината се хвърля върху единъ боръ, чийто вѣйки растѣли само подъ формата на кръсть и вѣчно оставали зелени.

Въ Полша се разказва, че дървото било отъ треперяща тополя, заради което вѣчно ще треперятъ листата ѝ. Сжщото повѣрие срѣщаме и въ Ромѣния. Тукъ се разказва, че при смъртта на Адама, Богъ е далъ на единъ отъ синоветъ му, единъ коренъ твърдъ като желѣзо, който да посади на гроба на баща си, казвайки му, че това дърво ще бжде за спасението на човѣшкия родъ. Отъ тоя коренъ израстнало едно силно дърво и потвърдо отъ всички други дървета, отъ което Ной по-късно си е направилъ кораба. А когато Господъ Исусъ Христосъ е билъ осжденъ, все отъ сжщото дърво е направенъ и кръста Му.

препирни и въ този „неваженъ споръ“.

Св. Синодъ превелъ Сп. Писание. Хвала и чест! Не можалъ да направи повече. Скрѣбъ и тжга! Забранилъ да се чете изъ църквитъ по разни лекопостни преводи. Правилно постѣпилъ.

о. Иорданъ Стойковъ отъ Търново напѣрмѣ превелъ: „Где естъ рабовъ множество и малва“ тъй: „Где сж многото слуги и тѣхния шумъ“....

Никакви доводи „за“ и „противъ“, никакви препирни и статии... Всяка уста да заградятъ!... Св. Синодъ има думата.

Св. Благовещение.

Така се нарича този празникъ блага вѣсть, по думитъ които Архангелъ Гавраилъ е предалъ на Св. Дева, когато тя се е намирала въ гр. Назаретъ отъ Галилея. Ето и самитъ думи: „Радвай се, благодатна! Господъ е съ тебе... ето ти ще заченешъ въ утробата, ще родишъ Синъ и ще го наречешъ съ името Исусъ“... И ще царува надъ дома Иаковъ и царството му не ще има край! А Мариамъ рече на Ангела: „Какъ ще бжде това, когато азъ мжжъ не познавамъ?“ Ангелътъ ѝ отговори и рече: „Духъ светий ще слѣзе върху ти и славата на всевишния ще те осѣни (ипсису)“... Тогава Мариамъ рече: „Ето рабинята Господня, нека ми бжде по думитъ ти. И ангела си отиде отъ нея“... (Лука 1.28.38).

Тази блага вѣсть ангела е донесълъ на св. Дева, когато Елисавета — майката на Св. Иоана Кръстителя била непраздна отъ 6 месеца (Лука 1.36).

Отъ момента на тая вѣсть, Св. Дева остава непраздна и зачева Исуса Христа чрезъ Духа Светаго. Следователно Св. Иоанъ Кръстителъ е съ 6 месеца по-голѣмъ отъ Спасителя. Затова първитъ християни наричаха празника Благовещение „Зачатието на Исуса“ и едва отъ VII вѣкъ, празника се е нареклъ „Блага вѣсть, донесена на Св. Дева Мария“ или Благовещение.

Св. Дева Мария трѣбваше да роди Спасителя на свѣта, за да се осжществи плана на Божието домостроителство и тия думи на пророкъ Исаа: „Ето, девицата ще зачене и ще роди Синъ и ще му наректъ името Емануилъ — съ насъ е Богъ!“.

Въ паметъ на това събитие свързано тѣй тѣсно съ нашето спасение, църквата е фиксирала празника да се празнува на 25 Мартъ всѣка година.

Отъ една речъ на Григорий Тауматурга (+ 705) произнесена на този день — разбираме, че тоя празникъ е установенъ и таченъ преди III вѣкъ. Св. Иоанъ Златоустъ и Блажения Августинъ говорятъ за този празникъ, като за твърде голѣмъ день и отъ особено значение.

Презъ IV и V вѣкъ се явили еретици, които искали своеобразно да тълкуватъ въплощението на Спасителя и по този начинъ да понижатъ величието на Св. Дѣва Мария. Цър-

Много църкви съхраняватъ частички отъ кръсть, като скжпи и святи реликви, но сж твърде много, за да повѣрваме, че всички тия парчета сж отъ истинския кръсть. По всѣка вѣроятностъ, кръста намѣренъ отъ царица Елена — майка на Константинъ Велики, тая, която е създадала църквата надъ св. гробъ въ Иерусалимъ, е билъ истинския, и билъ раздѣленъ отъ нея на малки парчета, които въ последствие били прилепени къмъ други осветени кръстове. Тѣзи кръстове били много търсени и тачени и се смѣтали за скжпи, святи реликви.

Трѣбва да кажемъ още, че много отъ родоветъ на споменатитъ въ преданията дървета, че отъ тѣхъ е билъ направенъ кръста, не могат да се взематъ подъ внимание отъ научна гледна точка, защото такива дървета поради особения климатъ въ Палестина, не могат да вирѣятъ.

Само така се обясняватъ и разнитъ легенди, съчинени отъ народитъ презъ течение на вѣковетъ, отъ ревностъ къмъ Спасителя.

Преведе: Прот. П. Икономовъ.

Великиятъ Петѣкъ.

Ние пакъ стоимъ предъ разпятието тѣло на Господа Исуса Христа. Въ 12-тъ евангелия ние слушахме страданията и мжкитъ на нашия Спасителъ, до самия кръсть. Това тѣло е наше, човѣшко. Исусъ Христосъ, второто лице на Св. Троица, взе това тѣло и стана като насъ човѣкъ. Всѣки велики петѣкъ ние се прекланяме и цѣлуваме тѣлото на Господа, защото е свято. Господъ Исусъ Христосъ го освети, Духъ Светий го създаде. Има двама човѣци, които не сж родени като насъ отъ кръвъ и похоть плътска:

Единиятъ човѣкъ е Адамъ, а другиятъ Исусъ Христосъ.

„Адамъ е създаденъ непосредствено отъ земята, отъ чиста непорочна като девица земя. Тогава земята още не била прокълнатата отъ Бога. Тя още не била осквернена и напоена нито отъ кръвта на убития братъ Авеля, нито отъ кръвта на закланитъ животни. Земята тогава не била осквернена отъ никакви нечисти незаконни дѣла. Отъ такава земя било създадено тѣлото на първия човѣкъ. Но Адамъ съгрѣши и тѣлото, Адамовата плътъ стана смъртна. И нашето тѣло сега затова е грѣховно и смъртно.

А това тѣло на Исуса Христа, което е приковано на кръста, окървавено отъ трѣнения вънець и гвоздеитъ на ржцетъ и на краката и отъ раната на гърдитъ е чисто и свято.

Господъ Исусъ Христосъ е роденъ отъ чиста и свята девическа утроба. Както Адамъ е произлѣзълъ отъ непорочната и неопетнена земя, както Адамъ билъ одухотворенъ отъ божественото дихание, тѣй и този новъ човѣкъ, Господъ Исусъ Христосъ се е въплотилъ подъ действието на Светия Духъ, който слѣзълъ върху светата Дева и

квата, обаче, ги е изобличила и още повече е увеличила почитъта на християнитъ къмъ Божията Майка, украсявайки култа ѝ съ нови пѣснопѣния, речи и ношни бдения. По-късно, този празникъ е билъ удостоенъ съ нови радостни химни, съставени отъ Св. Иоанъ Дамаскина, Теофана Никейски Митрополитъ и други велики химнолози.

Отначало, Благовещение се е празнувало на 5 януарий срещу Богоявление. Следъ това къмъ III вѣкъ се е опредѣлилъ деня 25 Мартъ, въ който день по едно старо предание ангела е приветствувалъ Св. Дѣва.

Благовещение се празнува най-тържествено, дори и тогава, когато се падне на Великденъ, по строго опредѣленъ редъ, отъ Цариградския патриархъ Кирилъ презъ 1817 год. Въ който день да се падне Благовещение, съгласно 52 канонъ отъ VI вселенски съборъ, се служи св. Литургия на св. Василий.

Поради радостта донесена за свѣта отъ ангела, на този день се разрешава да се яде риба, даже и да се падне празника въ великия Петѣкъ. Петия канонъ на Цариградския Патриархъ Никифоръ казва: „Ако се случи Благовещение да се падне въ четвъртъкъ или великия петѣкъ, не правимъ грѣхъ, ако разрешимъ на този день вино и риба“. (Справи се съ Пидалиона). Празника се пада не само въ великия постъ, но и въ четиритѣхъ великденски дни, защото тѣ се движатъ между 22 Мартъ 25 Априлъ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

На 3 мартъ братството „св. Прор. Илия“ — Варна, има годишното си събрание състояло се въ салона на църковната трапезария.

Събранието бѣ удостоено съ присъствието на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Иоанъ, посрѣщнатъ съ „добре дошелъ Владико святей“ отъ децата строени въ шпалиръ и съ многолѣтствие отъ възрастнитъ — посетили масово събранието.

Заседанието започна съ молитва, и нѣколко декламации и пѣснички изпълнени отъ децата, следъ което председателя на братството свещ. Вълковъ даде отчетъ за дейността презъ 1940 г. Последва и отчета на контролната комисия прочетенъ отъ г-жа Ст. Перлингова. Следъ докладитъ дѣдо Владика между другото каза следното: „Отъ отчета на председателя и доклада на контролната комисия, се вижда, че братството въ тоя беденъ край е развило добра, разнообразна и похвална дейностъ. За този край, азъ преди да дойда въ Варна, имахъ доста добри отзиви и тѣкмо това ме накара тогава втората си служба следъ съборната църква да отслужа при вашата църква „Св. Прор. Илия“. Азъ тогава на дѣло видѣхъ добритъ отзиви по вашия адресъ. Ето сега за втори пътъ вие подчертавате предъ менъ своята добра проявена дейностъ, че действително вие заслужавате напълно великата Божия благословия да се простре и върху вашитъ мжже и братя, които сж далечъ днесъ отъ васъ, щото тѣ да се завърнатъ всички живи и здрави при васъ. Нека не остане тайна и това, че вие напълно заслужавате да бждете сочени за примѣръ на подражание. Азъ си представямъ васъ съ вашитъ хубави дѣла като едно голѣмо кандило оставено предъ Божия престолъ да свети. И действително, вие сте едно голѣмо кандило. Нека Богъ да ви запазва, укрепява и подпомага, щото идущата година въ това кандило да има още повече масло, да дава още по-голѣма свѣтлина, която да прониква далечъ, далечъ въ мрака и го прогонва“.

Следъ тия думи дѣдо владика благослови всички и се сбогува изпратенъ съ многолѣтствие отъ всички присѣтствуещи.

Пристѣпи се къмъ следващитъ точки отъ дневния редъ, като се освободиха отъ отговорностъ настоятелството и контролната комисия, като на тѣхно мѣсто се избраха нови. Гласува се бюджетъ съ приходъ 39,400 лв. и толкова разходъ. Заседанието се закрито отъ председателя.

станалъ съвършенъ Богъ и съвършенъ човѣкъ въ всичко, освенъ грѣха на Адама, — имайки две сжщества — Божеско и човѣшко. Отъ такъвъ именно човѣкъ, трѣбваше да бжде освободенъ човѣшкия родъ отъ смъртта. И този човѣкъ е, на кръста! Самъ Богъ е на кръста!

Грѣховната земя се потресла, слънцето потъмнѣло, скалитъ се разпукали. Смъртта, Сатаната за единъ мигъ тържествува, че е овладѣла това свето тѣло. Всички около кръста се разбѣгали. Но ние, които знаемъ тази тайна, нѣма да избѣгаме, а ще се приближимъ до тѣлото на Исуса Христа да го цѣлуемъ. Това тѣло нѣма да остане въ гроба, то ще възкрѣсне. Смъртта нѣма да има властъ надъ Него. Това тѣло е хлѣбътъ, който слиза отъ небето. Самъ Исусъ казва: „Азъ съмъ хлѣбътъ на живота. А този хлѣбъ е Моето тѣло, което ще отдамъ за живота на свѣта“.

Свещ. Йорд. Светославовъ.

Цвятанъ Георгиевъ

„Фата Нура“

Велика сжбота! Въ този ден, поклонниците на Свещенния Градъ преживяват най-високо душевно настроение, когато въ 2 часа сл. обядъ се запалва св. Огънъ на Гроба Господенъ. **Огънъ нареченъ по арабски „фата Нура“.**

Умиление, напрегнато очакване, молитви, сълзи и страхъ изпълватъ всички при мисълта, дали човѣчеството и тази година е достойно за благодатно съгрѣване отъ небето и дали представителатъ на всички народи отъ всички краища на свѣта сж достойни за най-висшето небесно посещение и Божие благословение.

Горещи молитви за милостъ и снисхождение предшествуватъ това велико събитие и изпълватъ душитъ на богомолцитъ съ такъвъ благоговѣенъ страхъ, при което се добива едно пълно мистично настроение, което прогонва отъ душата на човѣка всѣко повърхностно чувство и спокойно любопитство.

Пълна тишина и страхъ обхваща душата въ момента, въ който се очаква фата Нура!

Страхъ! и въпрѣки това, не се очаква гръмъ отъ небето, който да срази присжтствующитъ, както е била поразена стражата — пазеща погребения Христа, положенъ тукъ въ този гробъ — преди 20 вѣка.

А се очаква свѣтлина за радостъ, свѣтлина пратена тѣмъ чрезъ **Ангела**, който поздрави нѣкога на това мѣсто женитъ-мироноски, съ думитъ: **„Радвайте се! Той възкрѣсна, нѣма Го тука!“**

И пламне ли тая очаквана свѣтлина тукъ, тя е просвѣщение за цѣлия свѣтъ!

Огрѣе ли тя на това мѣсто, згрѣта е цѣлата земя!

Освети ли тя тия, които сж тукъ, осветени сж и сѣнародниците имъ!

Великъ моментъ! И вникне ли поклонникътъ въ настроението на огромната тѣлпа, натрупана около св. Гробъ, той и да не разбира езика на присжтствующитъ разнородни и разновѣрни богомолци — сваща, че въ предстоящия моментъ се очаква нѣщо сврѣхземно, признакъ на личби за плодородие и чадородие, признакъ на обещания за изобилие на земнитъ блага.

Слизането на св. Огънъ на Господния Гробъ има началото си още отъ дълбока древностъ. Споредъ преданието, най-напредъ св. Огънъ се е появилъ въ V в. следъ Христа и отъ тогава —ето вече 1400 год. ежегодно всѣка велика сжбота, този огънъ се явява на Гроба и се предава на всички вѣрующа, изключително само отъ православни клирици. Всички опити отъ страна на инославнитъ въ течение на вѣковетъ да взематъ св. Огънъ, сж останали безрезультатни. Отъ този фактъ става очевидна важността на изт. прав. църква, превъзходството ѝ надъ инославнитъ вѣроизповѣдания, увѣреността въ божественото ѝ осно-

вание, силата на молитвитъ ѝ, святостта на тайнствата ѝ.

Святостта на мѣстото гдето се явява фата Нура — сиречь — Гроба Господенъ — води началото си отъ оня моментъ, когато пречистото тѣло на Спасителя е било положено въ него. Тая святостъ е освидетелствувана отъ Отца въ знаменитата нощъ на възкресението на Сина, когато свѣтковици и гръмотевици, придружени съ трусь, изплашили стражата и ангелъ Господенъ благовѣстилъ това възкресение.

Следващата ежегодна свѣтлина е само възпоминание на онова събитие споменъ за вѣрващитъ и чистосърдечно празнуващитъ това събитие на самото мѣсто.

Когато въ миналото труцитъ сж владѣли Иерусалимъ, гражданската властъ въ лицето на висши полицаи, руския посланикъ, английския консулъ, дори и пашата, обискирвали публично предъ народа, предъ вѣрни, инославни и невѣрни **патриарха**, който влизалъ въ гроба за св. Огънъ. А предварително, тѣ сж преглеждали внимателно гробопещеря, да не би да има нѣкоя машинация за изкуствено получаване на огънъ или друга нѣкоя хитростъ. Турскитъ полицаи сж изгасяли всѣка свѣтлина въ храма и другаде и патриархътъ е влизалъ тукъ въ определено време, облеченъ само въ бѣлъ стихаръ подъ строга охрана и получавалъ св. Нуръ.

Да! Евангелието се повтаря и днесъ! Фарисейското невѣрие и днесъ продължава да запечатва гроба, но Христосъ се проявява отново всемогъщо въ фата Нура, както бѣ всемогъщо нѣкога Неговото възкресение.

Патриархътъ коленичилъ, се моли горещо, а наоколо тѣга и отчаяние, въздишки и ридания, плачъ и молитви! Настѣпва раздвижване... и о, чудо! Патриархътъ загребва съ рѣце кѣлба пламъкъ и подава на дяконитъ, които го отнасятъ навънъ и само следъ минута цѣлия просторъ пламва въ хиляди свѣщи! Настѣпва всеобща радостъ! Дивитъ и необуздани араби, копти, антиохийци и етиопуци обезумяватъ отъ възторгъ и тѣхнитъ нечовѣшки писъци, тропания и хвалефни пѣсни. **„фата Нура, фата Нура!“**, заглушаватъ хармоничнитъ хорове на православни и католици.

Азъ виждамъ, читателю, че ти се подсмивашъ и си обладаванъ отъ съмнения, отъ каквито и азъ бѣхъ обладаванъ преди да видя и чуя всичко това, но тая картина и тия звуци и до днесъ не представатъ да звучатъ въ ушитъ ми!

И може би се запитвашъ, защо пъкъ чрезъ огънъ се проявява Богъ, а не чрезъ друга нѣкоя личба?

Въ писанието **небесния огънъ** е символъ на Божия благодатъ. Огънътъ е видимиятъ знакъ, чрезъ който Богъ се проявява въ битието на човѣка.

„Огненъ облакъ вървѣше

предъ израилския народъ, когато той се луташе изъ пустинята.

Богъ се яви на Моисея чрезъ горящата капина и го посвети въ служба на народа си.

Огънъ падна отъ небето по молитвитъ на пророкъ Илия и запали жертвеника му.

Цѣлиятъ ветхи заветъ е осветенъ чрезъ кандила, свѣщи, пламъкъ... огънъ“.

Въ новия заветъ този вещественъ пламъкъ е скритъ въ благодатта на седемтѣхъ тайнства. И тази благодатъ се предава чрезъ невидимъ огънъ.

„Той ще ви кръщава съ Духъ Светий и съ огънъ“, — говори Св. Иоанъ Кръстителъ за Спасителя,

А на тия, които приематъ св. причастие недостойно, църквата напомня: „Огънъ бо еси, недостойния попаляяй!“

Въ видъ на огнени езици се яви Св. Духъ надъ апостолитъ въ деня Петдесетница и имъ раздаде своитъ дарования да говорятъ на „странними глаголи“.

Ап. Петъръ говори, че „земята първия пѣтъ загина отъ вода, а втория пѣтъ ще загина отъ **„огънъ“**“.

Този огънъ, който последихме въ писанието, огънътъ на благодатта, се явява и днесъ на Господния гробъ.

Отречемъ ли св. Нуръ тукъ — хвърля се сѣнка на всички събития изъ писанието — споменати по-горе.

Нека не забравяме, че нищо въ Божия промисълъ къмъ неговото творение човѣка — не е безъ цель, безъ насока, безъ резултатъ.

И може би този св. Нуръ, който сега е тѣй приятенъ и съ такава радостъ се очаква и приема отъ човѣчеството, е само напомнюване за ония страшни дни, когато ще му изпитае жилото. И тогава невѣрващитъ съ този огънъ ще бждатъ наказани.

Не за съмняващитъ се и невѣрващитъ се дава той, нито пъкъ за тѣхна уплаха! Тѣ отричатъ и изкупителната жертва на Богочовѣка и всѣко чудо извършено отъ Него!

Той се дава за тия, които отъ всички краища на земната ширъ идватъ тукъ да се поклонятъ на Младенеца предъ самитъ ясли подобно на източнитъ мждреци, да изповѣдатъ Божия Синъ предъ самитъ Иерусалимски порти — подобно на слѣпеца и да прославятъ Възкрѣсналия предъ самия отваленъ камъкъ — подобно на изплашената стража, въ оная велика нощъ!

Каква искренна вѣра ги води въ тази свѣта земя! Нали сжщата тази вѣра ги води и всички насъ къмъ небесния Иерусалимъ, на поклонение предъ престола на Всевишния — дето е и самиятъ възкрѣсналъ Христосъ!

До кога?

До кога ли ще живѣемъ
Въ отмѣщение, стрѣвъ безумна?
До кога ли ще крѣемъ
Въ гнусота и злоба долна?
О човѣче, вече не вливай
Отмѣщение въ твою душа ти;
Спри, сепни се, не проливай
Безъ цель вече крѣви святи!
Не наситили се вече?
Спри се, о човѣче!

о. Давидъ — Близнакъ.

Нова беда.

Св. Синодъ на Българската Църква ни уведоми, че нова секта е свила гнѣздо у насъ. **„Либерална Вселенска Църква“**. „Свещеницитъ“ на тази секта сж успѣли да омотаятъ въ мрежитъ си наивни българи. Тѣ дори сж покрѣстили и децата имъ. Сега опомнили се, тѣзи наивници ни пишатъ: „трѣбва ли наново да покрѣстимъ децата си, за да си останемъ пакъ и за въ бждаще български православни християни?“

Св. Синодъ ги уведоми, а заедно съ това и всички българи, че „Либералната Вселенска Църква“ е нѣкакво теософско общество съ теософско учение, но като църква то не може да сжществува.

Вѣрванията на това теософско общество сж били заети отъ индийскитъ езически религии, а жрецитъ имъ не можели нито да кръщаватъ нито да извършватъ нѣкакви тайнства и чинодѣяния, чрезъ които се предава Божията благодатъ.

И така, всички жертви на тая езическа секта, които искатъ да се върнатъ тамъ кждето сж всички българи, трѣбва наново да бждатъ покрѣстени отъ български канонизирани свещеници, следъ като бждатъ надлежно огласени и следъ като публично заявятъ, че се отказватъ отъ заблудитъ.

Преди години, въ нашия градъ се яви единъ сектантъ отъ протестантски произходъ — адвентиста Алфредъ Томасъ, който почна да кръщава стари хора въ езерото.

Не много години следъ войната, се бѣше появило нѣкакво ново бѣло братство „Ото-мото“, съ седалище въ Япония и сукурсола въ България, което се бѣше запретило да просвещава и да кръщава съ протестантски отгласъ и маниеръ.

Голѣми оратори и сказици — съ или безъ картини, които лѣеха крокодилски сълзи за нещастия български народъ, който нѣмалъ истинска църква и пастири, които да се погрижатъ за неговото спасение.

Мили сме имъ. По пѣтица и кръстопѣтица тѣ издигатъ „Молитвени домове“ — съ голѣми надписи, печататъ афиши за духовни сказки и тълкувания изъ Апокалипса, нови тълкувания на ббб, на Данаиловитъ пророчества. Основаватъ нови въздържателни, благотворителни и просвѣтни дружества и пр. пр. — зеръ нали ние сме некултурна страна и диваци — имаме нужда отъ просветители.

И запжтили се чакъ отъ далечна Индия да ни просвещаваатъ и спасяватъ, тукъ тѣ се срѣщатъ съ ученицитъ и последователитъ на Лютера, Калвина и Цвингли — тукъ въ християнска България, страната на Св. Бориса, Св. Братя Кирила и Методия, на Климента Охридски и Патриарха Евтимия, които достатъчно бѣха насадили семето на Христовото благовѣстие — дори до тамъ — щото и други трѣбваше да се поучаватъ отъ насъ!

И питамъ се? Има ли друга страна по-либерална отъ нашата и народъ по-търпеливъ и наивенъ отъ българския?

Днесъ, когато всички говорятъ за обединение и сплотеностъ, за идеали и националностъ, вѣлци въ овчи кожи сж плѣзнали въ отечеството ни, да всѣватъ смуть и да разединяватъ нашия измжченъ народъ, въ тия върховни дни на национално и духовно обединение.

Нима ревността „по този домъ“ не ще разяде най-после и този търпеливъ народъ, за да грабне най-после бича на Спасителя и като го развърти жестоко надъ главитъ на тѣзи неканени гости, всѣкиго да постави на мѣстата имъ?

Българино! ако обичашъ отечеството си, пази вѣрата, която ти е завещана отъ св. отци на българското духовно възраждане!

Знанието обогатява умътъ, а възпитанието — сърдцето.

Цвятанъ Георгиев.

Сълзитъ на Богочовъка.

И когато наближи и видѣ града, Той издигна очи и заплака: „Иерусалиме, Иерусалиме!“

Преди да завърши своята спасителна мисия тукъ на земята, презъ днитѣ на страстната седмица, Богочовъкътъ премина презъ два различни пътя и предостави на човъка да си избере пътя, по който би намѣрилъ своето щастие и спасение.

Единия бѣ пътя, който води отъ Витания за Иерусалимъ, пътя нанадолъ и красивъ, лакатушещъ се покрай зелени лозя и финикови палми, маслиненни храсти и цвѣта, изъ който пъть е тъй лесно да се тича всрѣдъ ликуващото „Осанна!“ на радостната тълпа, а другиятъ—който води отъ Иерусалимъ къмъ Голгота, пъть нанаторъ и стрѣменъ, каменистъ и труденъ, вървейки по който пъть—кървавъ потъ облива човъка, подъ жестокитѣ хули на тълпата.

Кой отъ насъ не е слушалъ дивнитѣ възклициания, които придружаваха Богочовъка по пътя Му отъ Витания за Иерусалимъ?! Кой отъ насъ съ умиление не е повтарялъ следъ посрещачитѣ тия възторжени слова? „Осанна Сину Давидову!“

Въ отзвукъ на тая свещенна пѣсенъ предъ нашия умъ стѣнъ кръгъзоръ винаги се изпречва она я величествена картина, която е известна подъ името „Господенъ входъ въ Иерусалимъ“. Неволно си спомняме она небивала срѣща, която иудейскиятъ народъ устрои на обещания Месия. А Христосъ, Който всѣкога е отбѣгвалъ мирската слава и винаги странѣлъ отъ земнитѣ почести—днесъ приема отъ народа тая тържествена срѣща.

Вѣстията за възкресението на Лазаря направила силно впечатление на народа. Мнозина си припомнили многото чудеса и благодеяния, които имъ сторилъ Христосъ и били готови да повѣрватъ въ Него. Всички били обладани отъ желанието да видятъ възкръсналия Лазаръ и възкресилия го Христа.

И ето, когато се разнесла вѣстията, че Чудотворецъ иде въ Иерусалимъ, всички излѣзла да го посрещнатъ. А по това време, по случай празника „Пасха“, въ Иерусалимъ е имало много народъ. Иудеи отъ близки и далечни страни идвали тукъ за да прекаратъ най-големия си националенъ празникъ, а всички друготворци се стичали тукъ за

търговия и лесни печалби. Споредъ сведенията на историкитѣ, въ тия три дни въ Иерусалимъ и околността му се стичали единъ милионъ и половина души. Цѣлото това множество, по липса на мѣста, се е разполагало по склоноветѣ и политѣ на вѣчнозелената Елеонска планина. Този, именно, народъ като видѣлъ задалото се отъ Витания шествие и като чулъ радостнитѣ викове, излѣзълъ да го посрещне. Едни секли финикови, палмови и маслиненни клонки и ги хвърляли по пътя, а други постилали дрехитѣ си—отдето щѣлъ да мине Христосъ.

И ето тукъ на рѣтлината се срещнали двѣтъ народни вълни: едната отъ Витания, която придружавала Христа, а другата отъ Иерусалимъ, която излѣзла да ги посрещне. А Христосъ по подобие на старитѣ източни царе, се качилъ на осле и обкръженъ отъ дванадесетѣхъ си апостоли и ликуващия народъ—тържествено влѣзълъ въ Иерусалимъ.

Влизането на Богочовъка въ свѣтия градъ е просвѣщение за неговитѣ жители.

Вникне ли човъкъ въ настроението и ентузиазъма на това множество, той схваща, че въ предстоящия моментъ то очаква нѣщо свръхъземно, нѣщо Божествено—символъ на владичество, но взрѣмъ ли се въ Божественото лице на Христа, ние ще видимъ какво преживѣва въ тоя моментъ Неговата душа.

Посрѣдъ общата радост и ликуване на тълпата, Неговото пречисто лице е помрачено, Неговото сърдце е препълнено съ мъжа, Неговитѣ кротки очи сж напълнени съ сълзи. Евангелиститѣ разказватъ: „Когато множеството се спусти по рѣтлината и наближи града, Той издигна очи, погледна го и заплака за него: „Иерусалиме, Иерусалиме! Колко пъти се мѣчихъ да прибера чадата ти, както квачка събира пилцитѣ си, но не рачиха!“

Коя е причината Богочовъкътъ да да тѣжи и пролива сълзи, именно, днесъ—когато иерусалимляни Го посрѣщатъ така тържествено—като земенъ царъ?!

Иисусъ бѣ сърдцеведецъ. Той знаеше, че този рѣдъкъ и изключителенъ ентузиазъмъ у иудеитѣ е само избликъ на тѣхнитѣ най-висши желания и мечти за очаквания земенъ царъ, който победоносно ще възстанови златния вѣкъ на Израила.

Да! тѣ мислѣха за Него като царъ на земния престолъ, а не като мжченикъ на Голгота! Тѣ Го виждаха като победителъ на царе и императори, а не като приятелъ на униженитѣ и оскърбенитѣ! Тѣ Го виждаха обкръженъ съ плячка и трофеи, а не като целителъ на тѣлата и души—тѣ имъ и победителъ надъ смъртъта!

Богочовъкътъ знаеше какво Го очаква въ Иерусалимъ и ето защо, въ тоя моментъ, всѣка Негова мисль носѣше върху себе си образа на Неговитѣ страдания и Голготски кръстъ!

Колко велики събития, предопредѣлени отъ вѣкове, предстояха да се изпълнятъ презъ тия ужасни шест дни, дни, които таяха въ себе си човѣшкото корабосърдечие и носѣха образа на най-позорната кръстна смъртъ.

Царѣтъ на всички царе, трѣбваше да бѣде осъденъ отъ земния царъ—Пилатъ Понтийски!

Господарѣтъ на свѣта, трѣбваше да претърпи оскърбления, хули и бичуване отъ слугитѣ на Цезаря!

Първосвещеникътъ по чину Мелхиседековъ, трѣбваше да бѣде предаденъ отъ първосвещеника Каяфа! Гробѣтъ на Божия Синъ трѣбваше да бѣде запечатанъ отъ Божии служители!

Ученикътъ, който вървѣше сега съ него, трѣбваше да му даде прателската си цѣлувка!

Ученицитѣ, които сега тържествуваха, само следъ три дни трѣбваше да се разбѣгатъ и откажатъ отъ Него!

И най-после, сжщиятъ този необузданъ и необразънъ по сърдце и душа народъ, който сега така ликуваше и викаше „Осанна! Осанна!“—само следъ нѣколко дни трѣбваше да крещи „Разпни Го, Разпни!“

Ето защо, Христосъ бѣ започналъ да страда въ тоя часъ и ето защо плака Той за коравосърдечieto на Иерусалимъ!

Разбира се, сълзитѣ на Богочовъка не помогнаха на иерусалимлянитѣ. Тѣ не можеха да разбератъ тайната на това благодатно влизане нито на сълзитѣ пролѣти за тѣхъ и тѣ Го поведоха по стрѣмния пъть на Голгота. Божието проклетие увисна надъ тѣхъ и тѣ бѣха предадени да робуватъ на народитѣ презъ вѣкове и до днесъ. А трѣнливия пъть, по който Го поведоха, стана идеалъ за Неговитѣ последователи.

За тамияна.

Известно е на всички християни, че нашата православна църква при разни богослужения си служи съ тамиянъ.

Отъ нѣколко години св. Синодъ го объяви монополъ на светата ни църква и си го доставяше отъ ориента по установения редъ. Всичко това бѣ, за да се тури край на спекулата и да се пресече пътя на фалшификаторитѣ.

Поради войната, която засегна и ориента, такъвъ не може да се доставя вече. Св. Синодъ уведоми църковнитѣ н-ства, че, поради тая причина могатъ да си доставятъ такъвъ отъ свободния пазаръ. Щомъ спекулантитѣ чуха това, плѣзнаха по магазини и депозити да го купуватъ безъ огледъ на цената. Отъ 70—90 лв., днесъ тамияна стигна 250 лева; и го нѣма.

Време е мислимъ ние, св. Синодъ веднѣжъ за винаги да разреши и този въпросъ. Какъ? Да влѣзе въ преговори съ нѣкоя бѣлгарска фабрика за химикали, която да се нагърби съ производството на хубавъ, безвреденъ и ароматиченъ тамиянъ, достъпенъ и за църквитѣ и за християнитѣ.

Само по такъвъ начинъ ще се тури край на спекулата съ тамияна, и за винаги ще се освободимъ отъ ориента.

Бийте весели камбани...

Бийте весели камбани,
по села и градове
день Господенъ ни зове.
Обичъ въвъ сърдцата грѣ,
трѣпне отъ небесенъ пламъ
чудно свѣтналия храмъ.

Тамъ деца, бащи, и майки
предъ олтарнитѣ врата,
сѣсъ молитва на уста,
пѣсни радостни възнасятъ,
и ликуватъ всички днесъ—
Богъ-Исусъ възкрѣсна днесъ!..
И. Стубель.

Презъ него минаха всички Христови мжченици, които Го обичаха и носѣха въ сърдцата си. И вие, които сте тръгнали по него—не чакайте добро и награди, а се пригответе за тежъкъ кръстъ.

Защото подъ знамето Христа и днесъ когато има въ свѣта хора съ сърдца на иерусалимляни—никой не може да избѣгне кървения друмъ на Голгота.

Любомиръ Бобевски.

Изгонването на Иуда отъ ада.

Голгота—символъ на величие и безсмъртие, истина и свѣтлина, мждростъ и любовъ, безпрѣдѣлна любовъ къмъ небето и човъка!

Голгота—действителностъ, която смущава духоветѣ, която подсича крилетѣ къмъ неизвѣстни постижения, която, като огроменъ товаръ, е легнала върху слабитѣ плещи на човъка труженикъ.

Голгота—топла радостъ, дивни звуци отъ небесна симфония, потисната скръбъ въ глѣбината на душата, черна тѣга и огнена беда, които искатъ да сторятъ отъ беднитѣ и злочести роби вѣчни мъртавци.

Голгота—върволица отъ безброй ужаси, страдания и гнѣвъ, стихиятъ бунтъ и пламнали пожари въ близки и далечни краища, въ родни и чужди земи, разплискана кръвъ по равнини, гори и планини, надъ които слънцето изгрѣва въ черенъ димъ, а залѣзва въ безутешенъ плачъ и стонъ!

Голгота—вопли на люто ранени сърдца, лумнали огньове на мятежи срещу неправди и грабителни жестокости, борци срещу старото, гнилото и негодното въ живота, борци потънали въ лаври

Голгота—тъмни спомени по нетлѣнна слава, некрологъ съ черни замислени букви, отъ очитѣ на които капятъ горчиви сълзи по изтер-

занъ роденъ кжтъ, изплаквайки прадѣдови грѣхове!

Голгота—тъмна нощъ, буря, свѣткавици и грѣмотевици, дрънкане на вериги, ридание на пронизана отъ огнена тѣга душа!

Голгота—родни ниви, надъ които злокобна птица размахва ледени крила, росни злачни поля и китни гори, изъ които е бликнала топла кръвъ въ потоци шумливи, усои съ неизтощими извори отъ злѣчъ и отрова, съ безбръжно желание да утолятъ пламнала жаръ!

Голгота!... Много сж голготитѣ въ живота. На всѣки тъменъ кръстоплътъ и на всѣка каменна рѣтлина сж издигнати кръстовете за страдания и неволи, които очакватъ легиони безименни храбри и смѣли борци, издигнали гласъ за правда, права и свобода...

Всѣки истински човъкъ, съ бодри очи, съ нестихна грѣдъ и съ душа, въ която кипи лава отъ негодуване срещу хулители, плѣтоядци и душелюбци и душегубци, чиято безстидна духовна голгота напомня хитеритѣ и блудницитѣ вавилонски, носи въ приказно-свѣтлата си и мжченическа душа по нѣколко голготи...

..

Юда съ дълбока скръбъ, съ спомено сърдце и съ страшно измжче-

на душа, изоставенъ, отритнатъ и презрѣнъ отъ хората, реши да заспи навѣки, та въ снѣя да намѣри успокоение на сжднически заговорилата въ него съвѣсть.

Уморенъ и блѣдъ, отчаянъ и разочарованъ, съ хлѣтнали въ орбититѣ очи, съ колебливи стѣпки, като блуждающа сѣнка, се задвижи изъ иерусалимската околностъ.

Безответниятъ му вопѣлъ шепнѣше на ухото му съ възторгъ да свѣрши съ себе си часъ по-скоро, та душата му да намѣри пристанище за отмора свѣтовна.

Грѣхѣтъ го преследваше и той треперѣше предъ него, като осла-ненъ листъ презъ люта есенъ.

Ненадминатъ злодей и душегубецъ, чието престѣпление остана като едно позорно петно върху човѣшкитѣ чела за вѣковни времена, за което престѣпление законѣтъ бѣ слабъ и не предвиждаше наказание—Юда реши самъ да произнесе присъда срещу себе си и се само-накаже.

Видѣ Юда дълбочината на своя грѣхъ, която нѣмаше дѣно и брѣгъ. Видѣ я, отвори се и разкаяние заговори въ неговата тъмна душа.

Разкаянието дойде късно, когато Невинниятъ, продаденъ и предаденъ отъ него, издѣхна на кръста.

Нѣрвитъ на Юда бѣха изопнати до скжсване. Изправенъ бѣ той предъ умопомрачение. Още стѣпка-две и щѣше да се сгромоляса въ пропастьта...

Птищата въ живота бѣха затво-

рени предъ нозетѣ на тоя убиецъ, който, въ злобата си, поиска да уга-си Слънцето.

Видѣ и позна безумната си постѣпка, която мина предъ Слънцето като облакъ, закрилъ лицето му за мигъ, следъ който То блѣсна по-ярко и по-величествено.

Малодушенъ, безволенъ, слабохарактеренъ, сменѣ въ завистята и злобата си, смѣлъ и дрѣзкъ въ подлостъта, той дочака края на прателското си деяние и видѣ неговия плодъ: горчивъ, сипчавъ и отровенъ.

Кръвта на невинно Разпнатия бѣ предъ очитѣ му. Зиналитѣ по тѣлото Му рани отъ гвоздеитѣ, забити въ Него, отъ впилигѣ се шипове на трѣнения вѣнеца въ челото Му и отъ прободената Му съ копие грѣдъ... го ужасиха и хвърлиха въ безнадежностъ и полуда...

Като опитъ отъ вино, залиташе той.

На ухото му постоянно се шепнѣше:

— Нещастниче, още ли не си свѣршилъ съ себе си? До кога ще носишъ товара на грѣха си? Има смѣлостъта да дочакашъ и видишъ Жертвата си въ ноктитѣ на палачитѣ! Сега, какво има още да чакашъ?

При тоя вжтрешенъ шепотъ, той се почувствува съвършено сломенъ и убитъ.

И защото не можеше да понася повече гнета на съвѣстѣта си, реши да се самопогуби.

Въ джоба си Юда нѣмаше нито

Голгота.

Преди почти две хиляди години, на мрачния хълмъ Голгота, престана да бие едно голъмо, велико, любещо сърдце, което бѣше обрекло всичкитѣ си съкровища за спасението на страдания, угнетенъ и измъченъ отъ неправди, жестокости и грѣхове човѣшки свѣтъ.

Тукъ, върху черния кръстъ на Голгота бѣ прикована отъ синоветѣ на израиля свѣтлата правда, която бѣше слѣзла отъ небето, за да стопли душитѣ и имъ посочи обиспания съ слънце и звезди друмъ на благоденствието, радостта и щастieto.

Заплакаха звездитѣ, въздъхнаха цвѣтитѣ и мракъ забули цѣлата вселена — небето издаде своя вопѣлъ и земята горестно заридѣ за Тоя, на Когото пѣхѣ въ молитвено упокоение: „осанна!“ и предъ нозетѣ на Когото слагаха миртови клони и палмови вейки.

И хиляди ржце въ копнежи се прострѣха тогава къмъ кръста на Голгота, кждето бѣ разпнатъ всрѣдъ бодили и кръвъ най-хубавата истина на свѣта и поругана всрѣдъ хули и смѣхъ божествената красота и хиляди сърдца се разтвориха за нѣжно благоухание на неговитѣ чудни слова и възлюбиха го страдающитѣ души, защото Той съ детска ласка простре надъ тѣхъ бѣлитѣ криле на милосърдието и потръпнаха струни за великата пѣсенъ на земята....

Иисусъ! — Мечта на вѣковетѣ!
Иисусъ! — Болка на човѣчеството!

Иисусъ! — Сълза неземна на душата.

Отъ тогава минаха много, много години, човѣчеството направи гигантски крачки по пътя на своя културенъ подемъ.

На всѣки кръстопътъ се издигнаха грамадни каменни храмове, въ чиито огрѣли въ злато олтари се проповѣдватъ божественитѣ

слова на Оня, Който допи своята житейска мжка край каменнитѣ стени на мрачния Иерусалимъ. И издигаха се сиропиталища, болници, старопиталища, подслони и пр., неизвестни на езическия свѣтъ. Хвърли се свѣтлина обилна, убодриха се душитѣ и се тласна свѣта къмъ пътя на творчеството, просвѣтата, добротворството... и всичко това въ името на Голготския Страдалецъ и изкупителъ! Велика жертва! Великъ подвигъ! Вѣчна слава! До вчерашното дипломатическо безсърдечие — не престава да приковава на кървавия стълбъ, международната правда. Следъ страшна кървава разпря, хвърлиха на ново почти 40 милиона народи, наречени отъ тѣхъ малцинства, въ страшно и непоносимо робство, което, ето вече 20 години влачи своятъ тежъкъ робски яремъ!

Иисусъ се бори противъ робството и проповѣдваше любовъ, братство и състрадание. Всичко това бѣ потъпкано и поругано отъ победителитѣ, които днесъ изпитватъ жилото на безсърдечieto и надмеността си.

Българското племе сжщо като Иисуса, рида години върху мжченическия кръстъ, и цѣли 20 години пи злъчка отъ „мирнитѣ договори“ забити върху щикветѣ на победителитѣ, отъ „великитѣ“, „благородни“ и „человѣколюбиви“ победители, които днесъ отправятъ молитви къмъ сжщия Иисусъ, поруганъ до вчѣра отъ тѣхъ, да ги спаси отъ настоящата напасть!...

Потиснатиятъ и експлоатируваниятъ, днесъ съ оржие въ ржце строши ржждасялитѣ вериги на Ньой и Версай!... дѣло на „благородния“ албионъ и с-ие!

Настъпи Великия день!
Камбанитѣ на справедливостта отзвѣнятъ тържественитѣ часъ на Възкресението!

Нека всички коленичимъ предъ

Изъ чундия печатъ.

Пророкъ и царъ Давидъ, е ималъ действително едно фантастично богатство. 130,000 златни и 1,000,000 сребърни таланта, което прави около 6,000,000,000 долара.

Това свидетелствува колко е билъ богатъ и тогава еврейския народъ, които искони си обичалъ златото.

Частитѣ, които съставляватъ едно 65 кгр. човѣшко тѣло сж: 45 литра вода, мазнини достатъчни за да се изфабрикуватъ 7 парчета сапунъ, вжгленъ за 9000 молива, фосфоръ за 2200 кибрита, желѣзо за единъ гвоздеи, калций — колкото да варосашъ тавана на една малка стая, и сулфатъ колкото едно куче да си отърси бълхитѣ. Споредъ Д-ръ Лавсонъ, можело да се оцени отъ 40—50 френски франка. Малко нали!?

Следъ едно очакване отъ 200 години, най-после и китайцитѣ щѣли да си иматъ своята енциклопедия, която щѣла да се състои отъ 40 тома. Цѣлото издание щѣло да трае 10 години и щѣло да има 34,000 страници съ 60,000 рисунки.

Въ 60 минути умиратъ 4,690 души; раждатъ се 5,400 души; извършватъ се 198,000 престѣпления, отъ които 177,000 сж наказани. Консумира се 30 милиона кгр. картофи, 25 милиона хлѣба, 3,500,000 кгр. риба и пр.

Статистиката, обаче, неотбелязва колко добри дѣла сж се извършили, колко хора сж се спасили... горкия човѣкъ!

Една капка кръвъ, излѣзла отъ сърдцето, връща се обратно за 25 секунди. Въ разстояние на една година сърдцето прави 36,792 удара. Какъвъ фантастиченъ моторъ и чудесенъ карбуратъ!

Една голѣма фирма за износъ отъ Истамбулъ, щѣла да изнесе 16 милиона кгр. турски лешници за въ Германия, отъ гдето щѣла да получи за замена локомотиви. Защо и нашето село не засѣе гори отъ лешници, които добре вирѣятъ у насъ?

Въпрѣки, че превоза и земедѣлието се мобилизираха, все пакъ 100,000 коне били впрегнати и безъ които човѣкъ не би можалъ да си

подвига, и сърдечно изговоримъ молитвата си къмъ нашия Богъ — Изкупителъ.

Пр. П. Ик.

поддържа работитѣ. Една трета частъ отъ това внушително число принадлежи на Русия, следъ която идвала Аржентина и Германия. Въ Китай конетѣ били толкова малко, че се падало единъ конъ на 100 човѣка. Още по-интересенъ е факта, че въ сегашната война, въпрѣки моторизирането все пакъ конетѣ били повече впрегнати на работа отколкото въ другата война.

Този, който ме научи какъ да живѣя спокойно, какъ да си ямъ сладко хлѣба и какъ да се отнасямъ съ хората, за да се не срамя следъ това, той ще повърне блѣсъка и блаженството на свѣта, а името му ще остане безсмъртно.

Въпрѣки, че се знаятъ точно съставнитѣ части на млѣкото, състоящи се отъ 101 елемента, до сега нито единъ химикъ не е успѣлъ да ни поднесе изкуствено млѣко.

И насекомитѣ страдатъ, когато се тѣпчатъ съ много ядене. Доказано е, че на ония отъ тѣхъ, на които имъ се намалявало на половина ежедневната храна, удвоявали живота си.

Ромѣния.

Най-после ромѣнското правителство, по неизвестни още причини, е разрешило българскитѣ вестници свободно да минаватъ ромѣнската граница.

Дано това е признакъ на нови времена и нови отношения между двата народа.

Презъ време на балканската война, едва ли не щѣше да ме сжди воененъ сждъ, защото съмъ далъ въ-къ „Утро“ на единъ селянинъ за да го прочете и го занесе въ селото си. На четвъртата страница на този вестникъ имаше „Велика България“, а това е било иередентизъмъ и пр... та едва се спасихъ.

Следъ изселването на добруджанцитѣ нѣма вече кой да чете и кой да комплотира, види се, противъ държавата имъ!? До кжде отива шовинизма!

Въ България никога не е била взимана такава мѣрка. А напротивъ, винаги сме получавали и чели свободно ромѣнски вестници и книги. Дано новото време вразуми всички, та всѣки като получи своето си, да се отдаде на миренъ и благодатенъ трудъ.

Нито единъ народъ не ни е оскърбявалъ тѣй кръвно съ своето надменно държание, и не ни е нари-

единъ асарий. А трѣбваша му пари за вжже.

Срещна единъ беденъ, окжсанъ юдеянинъ, който отиваше въ Иерусалимъ да продаде натоваренитѣ на гърба си дърва.

Погледна го молебнo Юда и му рече:

— Дай ми вжжето, съ което си вързалъ дървата! Трѣбва ми.

— Да ти го дамъ, но какъ ще отнеса дървата въ града?!

— Ето моятъ плащъ, той струва повече отъ твоето вжже и твоитѣ дърва.

— Добре!

Смѣната стана.

Юдеянинътъ се вгледа въ Юда и и ужасенъ извика:

— Вземи си плащѣта... Азъ не мога да нося покривалото ни оня, който предаде Иисуса...

— Отъ гдето знаешъ, че Иисусъ е предаденъ и че азъ съмъ предателя?

— Подъ онова дърво дрѣмнахъ и видѣхъ на сънъ, какъ ти съ цѣлувка предаде Иисуса въ Гетсимания... Вземи си плащѣта и се махай отъ очитѣ ми, предателю черенъ!

Юда не взе захвърления му плащъ, а побѣгна, стискайки здраво вжжето въ ржце.

И когато се намѣри подъ прокълнатата смоковница, чийто корени бѣха изгнили, а клонитѣ й изсъхнали, спрѣ се, върза вжжето на нея, направи примка, мѣтна я на врата си и... увисна.

Когато надъ Голгота заглѣхна и последния грѣмъ въ поднебната висъ и последната мълния, която угасна, като духнатъ отъ зълъ вихрь факелъ, Юда пое пустинния и безводенъ пътъ къмъ вѣчната мжка.

Заслита той въ тишината, заглѣхнала въ тъмна самотностъ, гдето птича пѣсенъ не прозвучава и гдето струйка водича не лжкатуши къмъ засъхнали устни.

Много грѣшната душа на Юда бѣ пламнала и горѣше въ адски огнь.

Презъ пустиня безъ оазиси се залута Юда, подобно на соннабулъ. И отчаяниятъ му погледъ неспокойно се озѣрташе да търси бордъ.

Жаждата въ лумналата му грѣдъ търсѣше капка роса да овлажи засъхналия му езикъ.

Юда крачѣше презъ тъменъ и безбрѣженъ просторъ, гдето никога не е гостувалъ блѣнъ лжчистъ и мечта, люлѣна въ златни снѣщи.

Безответна е ширѣта, образа на която разочарова съ вѣчното си мълчание и съ непрогледната си тъмнина.

Срѣдъ гробния мракъ, кржгозори не проблѣсваха, а края, къмъ който го носѣха нозетѣ му, бѣ смѣтенъ и загадъченъ.

Стигна разочарованата и отчаяна фигура на тоя измѣнникъ и предателъ предъ огненитѣ врата на ада.

И намѣри я отворена и разбита.

Надъ него прелетѣха прилепи и кукумявки, чийто криле се докоснаха до лицето му.

Юда даде ухо и напрѣгна слухъ, като долови клокоченето на горящия катранъ.

Адътъ бѣ пустъ. Жива душа нѣмаше въ него. Той не чу нито проклятия, нито хленчъ и плачъ, нито стонъ и скърцане съ жбѣи.

Спрѣ се предъ прага на мжчилицето и закова отчаянъ взоръ въ непрогледната тъмнина, въ обятията на която врѣха въ грамадни котли и казани кръвъ и сълзи, злъчъ и отрова, примѣсенъ съ горчиви въздишки и съ молби за милостъ и опрощение.

Скрѣбътъ, вѣчниятъ сплтникъ на човѣка, която въ царството на страшното възмездие е въ разцѣта на силата си, е стихнала. Свила е криле и се е смѣлчала.

Юда помисли, подвуми се, прескочи прага на ада и отиде навжтре.

— За тукъ съмъ и само тукъ ще намѣря спокойствие... — каза на себе си.

Въ дното на това глухо и самотно подземие той зърна, обкржженъ всрѣдъ кърваво сияние, Тартора, седналъ върху тронъ отъ човѣшки черепи и кости. Той бѣ замисленъ и мълчаливъ.

Въ ржцетѣ си държеше тризбецъ съ засъхнала по него кръвъ.

Горчиво разочарование прочете Юда въ вторачения погледъ на върховния демонъ — вождѣтъ на тъмнитѣ сили, чийто корона бѣ помрачнала като изпитото му черно лице.

Безприютна самотностъ облѣхна душата на предателя и той усѣти

бодежъ отъ острия на хиляди игли, които се забиха въ сърдцето и мозѣка му. Усѣти, че въ жилитѣ му се разлѣ разтопено олово и че потѣва въ горчива печаль.

Дрезгавъ гласъ го стрѣсна и пробуди отъ тжжнитѣ му мисли.

Пристѣпи напредъ и видѣ двама черни, като вжгленъ демони, съ дълги змиеобразни опашки, съ нозе и брада на козелъ, съ рога на бикъ и нокти на орелъ, да се разговарятъ.

— Кой е тоя, който иде да наруши настѣпилото спокойствие и тишина въ царството ни? Кой е тоя дрѣзъкъ грѣшникъ, който се вестява при насъ да ни развали почивката следъ нѣколко хилядолѣтна работа?

— Низѣкъ подлецъ. Безцвѣтно нищожество. Мерзавецъ и интригантъ. Ключаръ и завистникъ. Сребролюбецъ и продажникъ... Познавамъ го. И, право да ти кажа, треперя предъ неговата крѣвожадность, лицемерѣе и жажда за мѣстъ.

— Какъ се казва и отъ кжде иде?

— Името му е Юда и иде отъ Иерусалимъ... Хилядолѣтия се изнизаха, отъ като сме на работа, но такѣвъ обителъ не сме срѣщали. Нито въ кипящия катранъ, нито върху нажеженитѣ... скари, нито въ трапищата на скорпионитѣ, змийтѣ и отровнитѣ мухи, нито въ долината на вѣчната скрѣбъ и тѣга, гдето отъ очитѣ на грѣшницитѣ се лѣятъ потоци сълзи, нито въ пещеритѣ, въ които се самоизяждатъ хвърленитѣ люде, та да се родятъ за ново само-

чалъ съ такива епитети, както ромънския, особено следъ балканската война. Дано да не се повтаря това близко минало и сторенитѣ обиди да минатъ въ историята на забравата.

Съ новъ законъ, въ Ромъния се забранява на еврейтъ да се покръства, а на ромънитѣ се забранява да се задомыватъ за еврейки. Мотива на тия закони е билъ да се запази ромънската раса отъ еврейска кръвъ.

Въ Ромъния има много евреи. Почти цѣлата търговия е въ тѣхни ръце. Ние се интересуваме дали и какъ ромънската църква ще реагира противъ тия наредби.

До идването на Антоанеску на власт, много евреи се покръстиха и ромънската църква се хвалеше съ своята мисионерска дейностъ. Много свещеници, които се отличиха въ мисионерската си работа, получиха награди и похвали отъ духовната власт. А сега? Ще се откаже ли ромънската църква, доброволно или насилствено, отъ мисионерството?

Къде остава тогава евангелския дългъ и повелата на Спасителя: „Идете по всички крайща на свѣта и научете всички народи, като ги кръщавате въ името на Отца и Сина и Св. Духа!“

Въ единъ отъ миналитѣ бройове отбелязахме, че въ ромънската революция отъ 21, 22 и 23 януарий сж взели участие много свещеници. Сега се съобщава, че броятъ имъ билъ 250 души. Съгласно решението на правителството, всички тѣ, щѣли да бждатъ низвергнати отъ свещеническия си санъ—защото сж били легионери и взели участие въ бунта. Мѣрката е твърде несправедлива и много сурова. Това сж все млади и високо интелигентни свещеници, патриоти и идеалисти, които духовната власт насърждаваше да бждатъ всрѣдъ легионерското движение и да го ръководятъ, тъй както нѣкога Каролъ назначаваше духовници за ръководители на „qarda țarei“ — народната гвардия.

Ясно е значи, че не тѣ сж виновни заради своитѣ увлечения, поради което и мѣрките за изправление трѣбва да бждатъ други.

Германия.

Преди 20 год. въ Германия, въ гр. Магдебургъ, сж правени опити, какъ по-добре да се използва млѣкото отъ майкитѣ-кърмачки.

Отъ тогава до днесъ, въ Германия сж основани около 20 станции,

които редовно събиратъ млѣко отъ майкитѣ кърмачки. Дарителкитѣ сж изъ срѣдата на всички обществени съсловия, а количеството млѣко, което се събира, възлиза на повече отъ десетина литри отъ една кърмачка. Всѣка майка получава по 25 марки на литъръ млѣко. Следъ това, събраното млѣко се анализира и дистрибуира. Въ първитѣ години то се е давало на децата сурово, но съ време се е дошло до заключение, че за предпочитане е да се дава сварено.

Доколко голѣма е ползата отъ тия станции, които се издържатъ сами, и каква голѣма роля играятъ тѣ въ отглеждането на германскитѣ кърмачета, достатъчно е да споменемъ, че такова млѣко отъ майки-кърмачки се събира и раздава годишно около 50,000 литри.

ХРОНИКА

Редакцията честити на своитѣ сътрудници и читатели—най-големия християнски празникъ и ги приветствува съ пасхалния поздравъ.

Христосъ Воскресе!

Въпрѣки многото молби, напомнявания и апели на редакцията, още има Благ. Енор. свещеници отъ Шуменска и Провадийска Духовни околии, които до сега не сж изпратили списъцитѣ съ новитѣ си и стари абонати. Това много затруднява редакцията, която е турила подъ печатъ новия адресникъ и чака... До кога?

Молимъ всички да си взематъ добра бележка и веднага да ги изпратятъ.

Който е пратилъ пари и не е получилъ разписка, да ни се обади.

И тая година се урежда „Седмица на гората“, презъ днитѣ 6—13 априлъ.

Св. Синодъ съ специално окръжно нарежда, всички енор. свещеници най-живо да взематъ участие при провеждането ѝ, като отъ църковния амвонъ изтъкнатъ „значението на горитѣ и залесяването за народното стопанство“.

Оплакватъ ни се християнитѣ, че на свободния пазаръ, вмѣсто таманъ, търговцитѣ и бакалитѣ, продавали чамъ сакъжъ, и ги увѣрявали, че било таманъ, кгр. 300 лв.

Очакваме Св. Синодъ часъ по-скоро да уреди и тоя въпросъ. До тогава нека властта и комисарството се заинтересуватъ.

изяждане... се е вестявалъ човѣкъ като него.

Зловоннитѣ катранени пари задръстваха гърлото на Юда и той едва поемаше дѣхъ.

Отъ чутия разговоръ сърдцето му затуптѣ въ гърдитѣ до прѣсване.

Приближи единиятъ отъ двамата демони до него, презрително го измѣри отъ главата до петитѣ, злобно се усмихна и лукаво смигна на другаритѣ си.

— Не срѣщна ли поне единъ отъ милионнитѣ обитатели, които Иисусъ освободи отъ властта ми?

— Ииисусъ! — произнесе съ треперящъ отъ ужасъ и безумие гласъ Юда.—Той пусна на свобода грѣшницитѣ. Сега азъ ще забема тѣхното мѣсто като грѣшникъ, който самъ струвамъ повече, отколкото всички пуснати... Хаърлете ме въ врящия катранъ! Обесете ме съ главата надолу надъ разпаленъ огънь! Напълнете устата ми съ разтопено злато и сребро...

Приближи до него вториятъ демонъ, ококори очи и се изсмѣ яростно въ лицето му, а хищнитѣ му жби лъснаха:

— Закъснѣлъ си Юдо! Малко да бѣ изпреварилъ, щѣше и тебе да те засѣгне свободата... Сега ти си подъ наша властъ! Мисли му!

Посочи разбитата врата:

Десетъ лакти е дебела и не устоя срещу стихии на Оня, Който дойде и я разруши само съ една дума Човѣкъ безъ щастие си. Ти си първия,

който идешъ следъ случилото се. Отъ тебе почва, Юдо, новата адова ера... Ще те отведемъ при Тартора — нашиятъ върховенъ вождъ и господаръ, който ще те посрѣщне като пръвъ поданикъ, и като такъвъ, ще ти отреди най-нетърпимитѣ мъжии и страдания.

И повлѣкоха двамата демони Юда къмъ трона на своя грозенъ и страшенъ владетель.

Господарю, представяме ви първия гражданинъ отъ вашето ново царство, който току що пристигна. Заповѣдайте и ние ще забиемъ жбитѣ и ноктитѣ си въ месата му до кръвъ.

Тарторътъ изгледа злобно и яростно Юда, скръцна гнѣвно съ жби и троснато рече:

— Ти си Юда, нали? Оня, който чрезъ най-низко предателство стана причина да погуби властъ, сила и поданици! Горко ти!

Юда се затресе отъ възмущение и неопикуемъ смутъ. Краката му се подкосиха, та щѣше да се сгромоляса предъ трона на Тартора, ако не го задържаха довелитѣ го демони.

— Юдо, ти ми причини най-големата пакостъ и ми стори такова зло, каквото никой до сега не бѣ въ състояние да ми направи. Чрезъ черно предателство ти умъртви най-върлия ии врагъ, Който, преди да възкрѣстне, дойде, разби вратата на ада, разгони помощницитѣ ми и пусна на свобода тия, които бѣхъ спечелили за царството си съ ласка-

НАША ПОЩА.

с. Дългополъ, свещ. Н. М. — Получихме 300 лева. Изпратете веднага списъка съ всичкитѣ си абонати — отъ 1940 и 1941 год., като отбележите на кого да пратимъ квит. За стореното Ви благодаримъ.

с. Преселенци, свещ. Н. К. П. — Получихме списъка Ви съ 27 абонати и сумата 570 лева. Благодаримъ.

с. Климентово, свещ. Хр. Д. — Получихме списъка съ 12 абонати. Благодаримъ.

с. Ястребина, омортагско, свещ. И. А. Т. — Получихме списъка съ 7 абонати, отъ с. Забошево, Дупнишко. Сърдечно Ви благодаримъ.

с. Гелинджикъ, свещ. Ст. Хр. Г. — Получихме списъка Ви съ 11 абонати и сумата 220 лв. Благодаримъ.

с. Новградецъ, свещ. Прот. Д. С. — Получихме списъка Ви съ 14 стари и 3 нови абонати; ще получатъ даромъ в. отбелязанитѣ.

с. Блъсково, свещ. Д. П. Получихме списъка Ви съ 10 абонати. Чакаме да ги удвоите.

с. Г. Соколово, свещ. К. Г. Получихме списъка Ви съ 13 абонати и статията Ви. Благодаримъ.

гр. Нови Пазаръ, свещ. Р. П. Получихме писмото Ви съ 20 абонати. Благодаримъ. Ще получите списъка.

с. Дивдѣдово, свещ. Н. С. Получихме списъка Ви съ 7 абонати. Нищо не казвате за старитѣ, дали сте имъ събрали абонамента.

с. Суютчукъ, добришко, свещ. Т. Я. Получихме списъка Ви съ 7 абонати. Благодаримъ.

с. Гурково, свещ. И. Х. Получиха се 200 лева, и списъка на абонатитѣ.

гр. Добричъ, свещ. Хр. Ив. Получихме списъка Ви съ 17 абонати. Благодаримъ.

с. Поляни, свещ. Г. Овчаровъ. Получихме списъка Ви съ 25 абонати. Много благодаримъ.

с. Дългачъ, свещ. П. К. Получихме списъка Ви съ 12 абонати. Благодаримъ.

с. Невша, провадийско, свещ. Ф. К. Получихме допълнителниятъ Ви списъкъ съ още 3 абонати.

с. Константиново, свещ. М. П. Получихме списъка Ви съ 6 абонати и 5 абонати за с. Звездича. Благодаримъ.

с. Бръстакъ, свещ. А. П. Получихме списъка Ви съ 31 абонати. Благодаримъ. Това трѣбваше да сторитѣ по рано, за да улесните насъ и да не правимъ излишни разходи.

гр. Провадия, Арх. Н. свещ. Д. Д. — Получихме списъка за гр. П. съ 28 абоната и сумата 610 лв.

Отъ с. Бозвели, съ 9 абоната и 240 лв. Отъ с. Кривна, съ 5 абоната и 160 лв. Благодаримъ.

с. Вълчи Долъ, съ 9 абоната и 180 лв. Пратете още 20 лв. вашия абонаментъ и 50 лв. за църков. н-ва.

с. Изворъ, омортагско, свещ. С. М. — Получихме списъка Ви съ 9 абонати и сумата 160 лв. Благодаримъ. И тази година ще го получаватъ даромъ минало-годишнитѣ лица.

с. Гурково, свещ. И. С. Х. — Получихме списъка Ви съ 10 абонати.

с. Шабла, свещ. С. К. — Получихме списъка Ви съ 23 абонати. Благодаримъ.

гара Левски, свещ. А. Кр. — Ще получите вестника.

гр. Провадия, свещ. Д. Д. — Направихме нуждната поправка.

гр. Шуменъ, Прот. Д. П. — Получихме списъка Ви съ 7 абонати. Благодаримъ.

с. Марковча, свещ. В. Ив. — Получихме списъкътъ Ви съ 18 плюсъ Вашия и Ц. Н-во. Значи 20 абонати. Благодаримъ.

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитѣ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитѣ събития.

За църквитѣ въ Златна Добруджа — специално намаление.

Искайте илюстриранъ каталогъ.

телство, лицемѣрие, суета, податливостъ и щестлавие...

— Какво съмъ виновенъ азъ за всичко това? Мене и презъ умъ не ми е минало, че съ предателството си ще ти нанеса обида и загуба!

Тарторътъ тропна съ кракъ и сърдито продължи:

— Слушай, Юдо, слушай и самъ сжди: ако те установя въ царството си, съ какво ще ме увѣришъ, че ще запази мѣстото си? Да те приема, би значило да вдигна тризбеца си и го забия самъ въ сърдцето ти. Ти, който дръзна да изпратишъ най-силния отъ силнитѣ, като се не побоя отъ Него, да разпятна смъртъ, ще останешъ ли безропотенъ и съ превитѣ вратъ да изкупвашъ грѣха си? Ти идешъ съ печата на своя копнеущъ порокъ и въ тѣжни съсипни ще върнешъ моята властъ и мощъ. Ти си подлецъ и предателъ, злосторникъ и убиецъ, който ще се вмъкне въ душитѣ на моитѣ преданни помощници, като обърне и насочи историята на тризбцитѣ имъ срещу особата ми. Ти ще разбунтувашъ моето царство, ще го спечелишъ за себе си а мене ще оковешъ въ тежки желѣза и хвърлишъ въ утайката на катрана...

— Азъ искамъ само едно: да изкупя грѣха си, — простена Юда.

— Какъ? Като останешъ тукъ ли? — Никога! За тебе нѣма мѣсто въ ада...

Юда настоя:

— Грѣшенъ съмъ и мѣстото ми е тукъ!

— Тукъ, а? Да внесешъ смутъ, тревога, бунтъ въ ада...

— По силата на грѣха си, азъ трѣбва да остана тукъ.

— Казахъ...

— Моля те...

— Думата ми е законъ. Вънъ!

При даденъ знакъ отъ Тартора, демонитѣ го грабнаха съ тризбцитѣ си, изнесоха го отъ ада и като дрипа го изхвърлиха.

Отъ тѣлото на Юда закапа кръвъ, защото тризбцитѣ се забиха дълбоко въ месата му, но той не усети болка, защото болката въ душата му бѣ по-силна отъ тѣлесната.

Седна Юда на единъ черъ камѣкъ, собори глава на гърди и се попита:

— Сега накъде? Къмъ райскитѣ селения ли? — Пжтя ми не възвива къмъ тѣхъ! — Тогава?

И чу отъговоръ на съвѣстта си:

— Въ вѣчно блуждение между небето и земята...

ПЕЧАТНИЦА

„ПРОСВѢЩЕНИЕ“

П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38